ΔΑΦΝΗ

ΕΤΟΣ Α. — ΑΡΙΘΜΟΣ 30

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ. — 25 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1910

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ - ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

ΣΠΥΡΟΣ Κ. ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 10 ΛΕΠΤΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΔΩΡΟΥ 6 (ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ)

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ

Ὁ σκαπανεὺς τῆς ἰδέας τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως, τῆς ὁποίας τὴν σύγκλησιν ἐψήφισεν ἡ Βουλὴ κατὰ τὴν ἱστορικὴν συνεδρίασιν τῆς 18ης Φεβρουαρίου

"ΔΑΦΝΗ"

ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΟΥΔΕΜΙΑ αἴτησις πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

	Ἐτησία
Ἐσωτερικοῦ	Δρ. 5
Ἐξωτερικοῦ	Φρ. 8
Ἀμερικῆς	Δολλάρια 3
Ρωσσίας	Ρούβλια 3

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν καὶ λήγουν οἱανδήποτε ἐποχὴν τοῦ ἔτους.

ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΙΣ

Ἀγγελίαι καὶ Διαφημίσεις Λεπτ. 20 ὁ στίχος
Καταχωρ. Τραπεζῶν καὶ
Ἑταιριῶν..... Λεπτὰ 70 »

Τὰ φιλολογικὰ δημοσιεύματα καταχωρίζονται δωρεάν, μὲ τὴν σειράν των, ἂν ἐγκριθῶσιν, καὶ ἐφ' ὅσον ἐπαρκεῖ ὁ χῶρος τοῦ φύλλου.

Ἡ προπληρωμὴ εἶνε ὅρος ἀπαραίτητος.
Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

ΑΠΟ ΟΣΑ ΓΙΝΟΝΤΑΙ

ΤΟ ΓΛΕΝΤΙ

Ἡ ἅμαξα πέρασε γλήγορα μὲ τοὺς ντομινοφόρους ἐπιβάτας της καὶ ἀφῆκε πίσω τὴν σκόνη ποῦ ἀφίνουν ὅλα τὰ ἀθηναϊκὰ δίτροχα καὶ τετράτροχα.

Ὁ δρόμος τὴν ὥραν ἐκείνην—ἀργὰ στὴν ὁδὸν Σταδίου—ἦτο ἔρημος καὶ τὰ φανάρια ἐσκόρπιζαν γύρω των τὸ φῶς των μόνον καὶ μόνον γιὰ δύο χωροφύλακας ποῦ συζητοῦσαν γιὰ τὸ μισθό τους.

Ὅταν ὅμως ἡ ἅμαξα ἔφθασε κάτω παρὰ τὴν Ὁμόνοιαν, ἠκούσθησαν αἱ πρῶται ὀρυγαί.

—Ὦ, Ὦ....

—Οὔ, Οὔ....

Ἀνταπήντησαν καὶ οἱ μασκαράδες, καὶ τότε ἔγεινε τὸ πανηγῦρι ποῦ ἀνεμένετο. Ὅλοι ὅσοι εὑρίσκοντο ἐκείνην τὴν στιγμὴ στοὺς δρόμους, στὰ πεζοδρόμια, στὰ καφενεῖα, βγῆκαν καὶ ἤρχισαν νὰ φωνάζουν ἢ μᾶλλον νὰ ὠρύωνται κατὰ τρόπον, τόσον ἄγριον, τόσον ἀπαίσιον, ποῦ σ' ἔτρεπον εἰς φυγὴν ἀμέσως.

Ἔτυχε τότε νὰ περάσουν καὶ ἄλλοι μασκαράδες πεζοί, ἀπ' ἐκεῖ καὶ τό κακὸ αὐτὸ τῶν φωνῶν ποῦ διήρκεσεν ἀρκετά, σ' ἔκανε νὰ νομίζῃς πῶς βρίσκεσαι σὲ κάποιο ἄγριο μέρος μέσα σὲ ἄγριο λαό, ἐορτάζοντα κάποιαν νίκην του μὲ τοὺς ἀλαλαγμοὺς αὐτούς.

❀

Καὶ ὅμως αὐτὸ εἶνε τὸ γλέντι τοῦ Ἀθηναίου.

Κλεῖστέ τον στὸ σπίτι του, ὅλας τὰς ἡμέρας αὐτάς. Μὴ τὸν ἀφήνετε νὰ πλησιάσῃ στὰ κέντρα ὅπου πωλεῖται καὶ δανείζεται ἡ Εὐθυμία, καὶ ἀπαγόρευσέ του νὰ χορεύσῃ ἕνα βηματισμὸν πόλκας.

Ἄφησέ τον ὅμως ἕνα λεπτὸ νὰ φωνάξῃ. Ἄσε τον νὰ βγάλῃ ἔξω, ἀπὸ μέσα του, βαθειά, τὸν ἦχον ἐκεῖνον, τὸν παράξενο, ὅσῳ καὶ ἄγριο, τὸν τραχὺ ὅσῳ καὶ πρωτότυπον.

—Ἄ, ἄ, οὔ, οὔ.....

Ἐτελείωσε. Ἔμεινε εὐχαριστημένος. Ἐγλέντησε! Ἂς μὴ ἰδῇ ντόμινο, ἂς μὴ χορεύσῃ, ἂς μὴ ἀκούσῃ ἕνα εὐφυολόγημα ἀποκρυάτικο.

Ἡ ψυχὴ ἐκείνη τοῦ ἀρκεῖ. Κύτταξέ τον μετὰ τὴν ὀργήν του, προσέξατέ τον ἅμα κλείσῃ τὸ στόμα του.

Θὰ τὸν ἰδῆτε νὰ μειδιᾷ φιλαρέσκως, εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του διὰ τὸ κατόρθωμά του.

Ἔτσι εἶνε. Ἐκεῖνο δέ, καθὼς ξεύρετε δικαιολογεῖ καὶ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν συλλαλητηρίων καὶ τῶν διαδηλώσεων ποῦ τόσῳ συχνάζονται καὶ τόσῳ ἐπιτυγχάνονται στὰς Ἀθήνας.

Λέτε πῶς θὰ γείνῃ κάποιο ἀπ' αὐτά.

Ὁ Ἀθηναῖος θὰ σπάσῃ τὰ πόδια του νὰ πάῃ γιὰ νὰ φωνάξῃ· ἀδιαφόρως ἂν τὴ δύναμί του, ἢ μᾶλλον τὴν ᾠωνίν του αὐτήν, ἐκμεταλλεύονται ξένοι καὶ ἄγνωστοί του.

Αὐτὸς πάει γιὰ νὰ φωνάξῃ.

Καὶ ὅταν φωνάξῃ αὐτὴν τὴν ἰδιαίτερη τὴν παράξενη, τὴν ἄνευ ἐννοίας φωνή, φεύγει εὐχαριστημένος. Αὐτὸ τοῦ ἀρκεῖ. Ἐγλέντησε.

ΚΡΟΥΠ

Τὸ νὰ θέλῃς νὰ ἀγαπᾷς μία γυναῖκα ἢ ἕναν ἄνδρα σὲ ὅλη σου τὴ ζωή, εἶναι σὰν νὰ θέλῃς ἕνα κερὶ νὰ καίῃ αἰωνίως. **Tolstoï.—Κ. Γ.**

ΣΥΝΤΟΜΕΣ ΜΕΛΕΤΕΣ

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΜΑΡΚΟΡΑΣ

Ἄγνωστος ἴσως στοὺς περισσότερους πρωτευουσιάνους, ἀλλὰ γνωστότατος στοὺς ὀλίγους, περνᾷ τὰ τελευταῖα χρόνια τοῦ βίου του στὴν ἀνθοστρωμένη πατρίδα του ὁ μεγαλείτερος τῶν συγχρόνων ποιητῶν μας, ὁ δοξαστὸς Γεράσιμος Μαρκορᾶς.

Τέκνο καὶ αὐτός, ὅπως ὅλοι οἱ μεγάλοι Ἕλληνες ποιηταί, τῆς ὡραίας Ἑπτανήσου, εἶδε τὸ φῶς στὴ Κεφαλληνία ἀπὸ κύρη Κορφιάτη (τὸ νομομαθῆ Τζώρτζη Μαρκορᾶ) καὶ μάννα Κρητικιά. Ὥστε ἠμπορεῦσε κανεὶς νὰ πῇ πῶς ἡ ποιητικὴ φύσι τοῦ μιανοῦ καὶ ἡ πολεμικὴ τῆς ἄλλης, ἐνωθήκανε καὶ πλάσανε τὸν Γεράσιμο Μαρκορᾶ, τὸν καλλίφωνο τραγουδιστὴ τοῦ Ἔρωτα καὶ τῆς παληκαριᾶς. Ἀλλὰ καὶ ἂν γεννήθηκε στὴ Κεφαλληνία ὁ Μαρκορᾶς εἶνε βέρος Κορφιάτης γιατὶ ἀπὸ 'κεῖ κατάγεται, καὶ ἐκεῖ ἀνετράφηκε μέσα στάρχοντόσπιτο τοῦ πατέρα του ὅπου συχνάζανε ὅλοι οἱ διαβασμένοι τῆς Κέρκυρας καθὼς καὶ ὁ δαφνοφόρος τῆς κάτοικος, ὁ ἀθάνατος Ζακυθινός. Ἡ ὑπερβολικὴ ὅμως μετριοφροσύνη τοῦ Γερασίμου ποτὲ δὲν τὸν ἄφησε νὰ δείξῃ κανένα ἀπὸ τὰ πρῶτά του πνευματικὰ καλλιτεχνήματα στὸ Διονύσιο Σολωμό, ὁ ὁποῖος μόλις ἔτυχε νὰ μάθῃ τὴν εὐγενικὴ κλίσι τοῦ νέου εἶπε στὸ Μαρκορᾶ: *«ἐξακολούθησε θαρρεστὰ τὸ δρόμο 'ποῦ ἄρχισες ἀλλὰ χωρὶς νὰ προσέχῃς πολὺ στοὺς ἐπαίνους»*. Ἀκολουθῶντας λοιπὸν πιστότατα, αὐτὰ τὰ σοφὰ λόγια, ὁ ποιητής μας, ἐπέρασε τὰ ρωμαντικά του χρόνια πρῶτα στὴν Ἰταλία ὅπου ἐσπούδασε τὰ νομικά, κι' ὕστερα στὴν πόλι τῆς Κέρκυρας τὴν ὁποία ἐσυχνοάφινε γιὰ νὰ πηγαίνῃ στὰ παραδεισόμορφα χωριά της, καὶ 'κὰ σημειόνῃ ἀδιάκοπα τὴς χωριάτικες λέξεις, τὰ στολίσματα τῶν τραγουδιῶν του Καὶ ἐξέδωκε πρῶτα χωρὶς νὰ βάλῃ τὸ ὄνομά του, κατὰ τὸ 1863 τὸ σατυρικὸ διάλογο «Ὁ Λέλεκας καὶ ὁ Σπαρτσίνης» εἰς τὸν ὁποῖον μὲ *Ἀρχιλόχεια βέλη* ἐχτύπαγε τὸν ἁρμοστὴ τῶν Ἑφτὰ νησιῶν. Ἀργότερα δὲ ἔδγαλε τὸν Ὅρκο (1875) τὸ ἀξιοθύμαστο αὐτὸ ἐπικὸ ποίημα 'ποῦ οἱ κριτικοὶ τὸ παραβάλουνε μὲ τὸν Ἐρωτόκριτο καὶ τὸ «Θανάση Διάκο» τοῦ Βαλαωρίτη, καὶ τὰ τελευταῖα χρόνια μεταφράστηκε καὶ στὴν Ἰταλική. Ἀλλὰ καὶ τότε ἀκόμα τὸ ὄνομα τοῦ Γερασίμου Μαρκορᾶ δὲν ἤτανε καὶ τόσο ξακουστὸ στὸν κύκλο τῶν λογίων τῆς πρωτευούσης ὅσο τὸ ἔκανε ἡ ἔκδοσι τῶν «Ποιητικῶν ἔργων» του (1890). Κι' ὕστερα ἀπ' ὀλίγα χρόνια τυπώθηκαν καὶ τὰ «Μικρὰ του Ταξείδια» ποιητικὴ συλλογὴ κᾶπως κατώτερη τῆς προηγουμένης καθὼς μαρτυροῦν αὐτοὶ οἱ στίχοι τοῦ προλόγου, ὅπου ὁ Μαρκορᾶς φαίνεται πιστὸς ἀκόλουθος τῶν ἑξῆς λόγων τοῦ μεγάλου Boileau: Soyez-vous à vous-même un sévére critique,

. . . . . .

Μὴ θέλῃς πάλε ἀγατημένη Μοῦσα
Μακρὺ νὰ κάμω ἀντάμα σου ταξεῖδι
Χρόνια τότες πολλὰ δὲν ἐμετροῦσα...

Καὶ τώρα ἀκόμη γράφει ἀμέτρητα ποιήματα τὰ ὁποῖα δυστυχῶς ἡ μετριοφροσύνη του θάφτει μέσα στὰ συρτάρια. Περμένει δὲ νὰ κάνῃ καὶ τὸ *μεγάλο ταξεῖδι* ὅπως ἔλεγε κᾶποτε μένα γλυκύτατο καὶ φιλοσοφικώτατο χαμόγελο.

Ὡς ἄνθρωπος ὁ Μαρκορᾶς εἶνε γοητευτικότατος στὴ συνομιλία του, καὶ πολὺ γρήγορα τοῦ ἀναγνωρίζει κανεὶς ὅλα τὰ εὐγενικὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἱπποτικῆς του οἰκογενείας. Στὴν Ἀθήνα ἦρθε δύο φορὲς καὶ ἐγνώρισε ὅλους του τοὺς συναδέλφους, θαθεῖς δὲ ναρχόνταν καὶ γιὰ τρίτην καθὼς μᾶλεγε πρόπερσυ, ἂν δὲν τὸν ἐμποδίζανε ὀγδονταβδύο λόγοι (οἱ ὁποῖοι αὐξάνουν·ε κάθε μέρα).

Δὲν θὰ προχωρήσω ὅμως νὰ τὸν κρίνω καὶ ὡς ποιητὴ αὐτὸν 'ποῦ ὁ μὲν Παλαμᾶς τὸν εἶπε *μεγάλον* ὁ δὲ Ξενόπουλος «διάδοχον τοῦ μεγάλου Ζακυνθίου»· καὶ περιορίζομαι μονάχα εἰς τὸ νὰ 'πῶ τοῦτο: ὅτι τὸ αἴσθημα τοῦ κάθε ποιητοῦ δὲν ἔχει καμμία διαφορὰ ἀπὸ τὸ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων ὥστε ἂν αὐτὸς κατορθώσῃ νὰ καθρεφτίσῃ τὰ αἰσθήματά του μαγεύει τὸν ἀναγνώστη του. Ἔτσι λοιπὸν καὶ ὁ ἀναγνώστης τῶν «Ποιητικῶν ἔργων» καὶ τῶν «Μικρῶν ταξειδιῶν» βλέπει τὰ αἰσθήματά του καθαρότατα καθρεφτισμένα στῆς σελίδες τοῦ Μαρκορᾶ, ἡ ὁποῖες εἶνε ἀπὸ τὰ λίγα φωτόδολα διαμάντια μὲ τὰ ὁποῖα 'μπορεῖ νὰ στολιστῇ ἡ νέα καὶ θεόφτωχη Ἑλληνικάδα.

Ἀθήνα *Νῖκος Ἀποστολόπουλος*

"ΜΑΤΩΜΕΝΕΣ ΔΑΦΝΕς"

Μὲ αὐτὸ τὸν τίτλο ὁ συνάδελφος κ. Γ. Κελεπούργης, ἐδημοσίευσε μιὰ ποιητική του συλλογή. Τὴν ἐδιάβασα μὲ μεγάλη προσοχὴ καὶ εἶδα μέσα στὰ ποιήματά του πολλὰ πράγματα ποῦ μ' ἐκάμαν νὰ σταματήσω. Ἡ ἔμπνευσις, ἡ ἀλήθεια, ἡ μουσικὴ καὶ ἡ φυσικὴ ἡ μορφή, ὅλα αὐτὰ ὑπάρχουν στὰ ἐμπνευσμένα αὐτοῦ ποιήματα. Ἂς γράφει ὁ νέος αὐτὸς καὶ νὰ εἶνε παραδέδαιος ὅτι κάτι προσφέρει καὶ στὴν πατρίδα, καὶ στὰ γράμματα. Ἡ πατρίδα ἡ φτωχὴ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ μεγάλες καὶ ἀληθινὲς ψυχές, καὶ ἡ ποίησι ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἄβολα στήθη, ἀπὸ λευκὴ συνείδησι, κι' ἀπὸ τὴν εὐγένειαν ἐκείνη ποῦ βγαίνει ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο. Ὁ κ. Κελεπούργης ἔχει ὅλα αὐτὰ τὰ χαρίσματα καὶ γιὰ τοῦτο τὰ ποιήματά του ἔχουν ζωὴ καὶ τὰ αἰσθανόνται ὅλοι ἐκεῖνοι ποῦ τρέφουν ἀληθινὴ ἀγάπη στὴν πατρίδα καὶ στὴν ποίησί μας.

Δὲν μιμεῖται κανένα καὶ πάντοτε στὸ κάθε ποίημά του, βλέπει κανεὶς νὰ προβάλῃ, ὁ ἄνθρωπος ὁ ἀληθινός.

„Σὲ κανένα μέρος' τῆς συλλογῆς του δὲν εἶδα τὸ φέμμα, τὴν ἀνειλικρίνεια. Ἡ ψυχή του ἀποφεύγει κάθε περιττὸ καὶ γιὰ τοῦτο ἡ ποίησί του ἀγκαλιάζει τὴν ἁπλότητα καὶ ἔχει τὴν ὠμορφιὰν ἐκείνη ποῦ πάντοτε εἶνε ὠμορφιὰ καὶ τὴν ἁρμονίαν ἐκείνη ποῦ βγαίνει ἀπὸ στήθη πλημμυρισμένα ἀπὸ τὸ ἀροσερὸ καὶ μυρωμένο ἀγέρι τῶν βουνῶν.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ ΚΟΠΠΕ

Παναγιο φῶς, οὐράνιας αὐγῆς γλυκοχαρόματα
ποῦ χύνουν θεία λάμψι στὰ πεθαμένα μάτια.
Χαρᾶς καὶ λύπης δάκρυα νάματα,
σὲ φτερωτῶν ὀνείρων ἀπόκοσμα παλάτια.
Ζωῆς οὐράνιας, πάναγης ὦ! κόσμοι ὀνειρένιοι,
πνευμάτου πλάσης ἄϋλης ἀστέρι μακρυνό,
πάντα στὴ μαύρη διάβα μας πνοοῦλα μυρωμένη,
τὸ θεϊκὸ τραγοῦδί Σου μὲ τὸ γλυκὸ σκοπό.
Ἀφ' τὴ μικρή μας κούνια, τὸ πρῶτο τραγουδάκι
καὶ τῆς μανούλας τὸ φιλὶ μαζὺ μαὐτό σου μόνο
γλυκὰ μᾶς νανουρίζουνε Ὦιμέ! κι' ἀπὸ παιδάκι
πολὺ μικρό, γνωρίζωμε τὴ θλίψι καὶ τὸν πόνο
Καὶ Σὺ στὴ μαύρη τρικυμιά, στοῦ δρόμου μας τὴν ἄκρη
κεῖ ποῦ μαραίνεται χλωμὸ τὸ πάλλευκο λουλοῦδι,
πέρνεις καὶ πλάθεις τὴ χαρὰ μὲ τὸ πικρό μας δάκρυ,
μὲ τῆς ἀγνῆς ψυχούλας Σου ὦ! ποιητὴ τραγοῦδι.

❀

Πῆρες τῶν κρίνων τὴ δροσιά, τὰ ὥμορφα λουλούδια
καὶ τὴν Ἰδέα ἀσπιλα πλάθεις στὴ φαντασία,
καὶ μὲ τὰ ἴδια προσκυνᾷς ὁλόλευκα τραγούδια
τὸν κόσμο ὅπου ἔπλασε, τὴ Πίστι, τὴ Θρησκεία.
Στὸ θλιβερό μας πέρασμα, στοῦ κόσμου μας τὸν Ἅδη,
ὅταν ὁ μαῦρος ἄνθρωπος ἐφώναζε βοήθεια
καὶ πάλι Σύ, ἄστρο γλυκὸ στῆς νύχτας τὸ σκοτάδι
εἰς τὴν Ἐδέμ μᾶς ἔφερες, μᾶς εἶπες τὴν Ἀλήθεια.
Κι' ὅταν καὶ πάλι ἔκλεψε μὲ τὴν καρδιὰ θλιμμένη,
κι' ὅταν φριχτὰ τὴ δόλια του ἡ συφορὰ σκοτίζει,
φωνὴ γλυκειά, ἀπόκοσμη, μυριοδροσολουσμένη
τοῦπες, ἀγνὰ νὰ ἀγαπᾷ κι' αἰώνια νὰ ἐλπίζῃ...

❀

Ὅσο μικρὰ τὰ φτερωτὰ τῆς Λύρας μου τραγούδια,
ὅσο κι' ἂν εἶνε ταπεινά, ὅσο χλωμὰ τὰ πῆς,
πῆρα παρθένο καὶ ἀγνὸ τὸ μῦρο ἀπ' τὰ λουλούδια,
κάτι νὰ ψάλλω εἰς Σὲ φτωχὸς τραγουδιστής.
Ὁ ποιητής! ἀδιάκοπα τὸν βλέπεις νὰ γελάει,
νὰ τραγουδᾷ καὶ ἡ ψυχὴ σὲ ὕψη νὰ πετᾷ,
ἐνῷ αὐτὸς ἀδιάκοπα κλαίει καὶ λαχταράει,
γιὰ κάτι πόθους ἄγιους ὠϊμέ!... νὰ ξεψυχᾷ.

Λεων. Κουκούλας

ΣΕ ΒΛΕΠΩ

Σὲ βλέπ' ἀγαπημένε μου
ποῦ περπατῇς μὲ νάζι,
μένα γλυκὸ χαμόγελο
στὰ χείλη χαραγμένο,
σ' ὅλους πετᾷς γλυκειαῖς ματιαῖς
μὰ μένα δὲν μὲ νοιάζει
μὲ φτάνει τὸ κρυφόγελο
ποῦ πάντοτε λαβαίνω. **Μασκὼτ**

ΣΠ. Κ. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΥ

"ΑΛΛΟΣ ΚΟΣΜΟΣ,,

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ — 9

ΕΛΕΝΗ.—Ἂν σὺ βόθιξες μαχαῖρι στὴν καρδιά μου, θἄθελα νὰ ζήσω μόνο γιὰ νὰ μὴ πάθῃς τίποτε. Γιὰ σένα οἴκτος δὲν θὰ ὑπῆρχε;

ΠΑΥΛΟΣ.—Οἴκτος γιὰ κείνη ποῦ φέρνει στὸ σπίτι μου τὸν ἐραστή της, γιὰ κείνη ποῦ ἔγινε αἰτία τοῦ σκοτωμοῦ τοῦ πατέρα μου, γιὰ κείνη ποῦ ἐσπατάλησε τὴν περιουσία μου;

ΕΛΕΝΗ.—Γιὰ κείνη ποῦ θὰ ἐμπόδιζε ν' ἀπολαύσῃς τὸ ἑκατομμύριο ποῦ σοῦ δίνει ὁ ἐχθρός της; Ἄκουσε! Ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμὴ τὸ πᾶν ἐτελείωσε μεταξύ μας! Τίποτε πειὰ δὲν μᾶς ἑνώνει! ἀπ' αὐτὴ τὴν στιγμὴ ἀνακτῶ τὰ δικαιώματά μου τὰ δικαιώματα ποῦ ἔχει κάθε ἄνθρωπος νὰ ζητήσῃ τὴν εὐτυχία ἀπ' ὅπου θέλει. Ἐθυσίασα γιὰ σένα ὅλα, ἐγήρασα πρὶν νὰ γνωρίσω τῆς νεότητός μου τὴν χαρά! ἐσαδάνωσα κάθε ὄνειρο καὶ κάθε ἐλπίδα!... Καὶ ἔρχεσε σὺ τώρα δικαστὴς ἀμείλικτος, δικαστής, ποῦ τρέμει μὴ ὁ κατηγορούμενος ἀποδείξῃ τὴν ἀθωότητά του! Ὑπῆρξε ἡ ζωή μου μία μεγάλη θυσία! ὅταν ἔννοιωσα τὸν κόσμον αἰσθάνθηκα νὰ μοῦ χαμογελᾷ ἡ ἀγάπη!... ἀλλ' οἱ γονεῖς μου μ' ἔδωσαν εἰς ἕνα ἄνθρωπο, ποῦ ἐμάρανε τὰ ὄνειρά μου, ποῦ ἐδηλητηρίασε τὴν ζωή μου, ποῦ μ' ἔκαμε σκλάβα!

ΠΑΥΛΟΣ.—Ὁ πατέρας μου;

ΕΛΕΝΗ.— Ναί! ὁ πατέρας σου! ἕνα θεὸ εἶχε: τὰ χαρτιά!

ΠΑΥΛΟΣ.— Σῶπα!

ΕΛΕΝΗ.—Ἡ ἀλήθεια λαλεῖ!

ΠΑΥΛΟΣ.—Ἡ ἀλήθεια ποῦ δὲν μπορεῖς νὰ τὴν ἀποδείξῃς.

ΕΛΕΝΗ.— Κι' αὐτὴν καὶ ὅλες τῆς ἄλλες ἀκόμη! Τώρα ποῦ ὅλα ἐτελείωσαν μεταξύ μας, μπορῶ νὰ σοῦ παρουσιάσω τὸ παρελθόν, θὰ σοῦ δώσω τὰς ἀποδείξεις. Νά... Κύτταξέ τα αὐτά!.. Διάβασέ τα!.. *(ὁ Παῦλος τὰ λαμβάνει καὶ τὰ διαβάζει)* Εἶνε συναλλάγματα.,. ἀπειληνικαὶ ἐπιστολαὶ μεσιτῶν τοῦ χρηματιστηρίου... ὁμολογίαι χρεῶν τιμῆς... λογαριασμοὶ τεράστιοι! Τὰ ἐμάζεψα μετὰ τὸν θάνατόν του! Καὶ τὰ ἐπλήρωσα καὶ ἔσωσα τὴν τιμήν σας! Σοῦ δίδω ἄψογον τὸ ὄνομά σου, ποῦ θὰ ἀποδοπατεῖτο!

ΠΑΥΛΟΣ.— Εἶνε φοβερόν! εἶνε ἀληθινόν!

ΕΛΕΝΗ.— Ναί! εἶνε φοβερόν! Ἔμεινα ἐγὼ χωρὶς τίποτε... ὅλη μου ἡ περιουσία διετέθη διὰ τὴν τιμή σας! Καὶ τώρα νομίζεις ἀκόμα ὅτι ἐσπατάλησα, ὅτι ἔκλεψα τὴν περιουσία σου;

ΠΑΥΛΟΣ.—Ἔστω.... ἀλλά...

ΕΛΕΝΗ.—Ἐννοῶ! "Οχι! δὲν ἠπάτησα τὸν πατέρα σου! ἐσεβάσθην τὸ ὄνομά του καὶ ὅταν ζοῦσε καὶ ἀφοῦ πέθανε! ὑπῆρξα ὅπως τὴν θέλει τὴν σύζυγον ἡ κοινωνία! τιμία, ἀφοσιωμένη...

ΠΑΥΛΟΣ.— Πνίγομαι!

ΕΛΕΝΗ.—Ἰδοὺ αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ Δάφνα! ἐπιστολαὶ τὰς ὁποίας μοῦ ἔστελλεν ἀπὸ τὴν ἐξορίαν του! Ἰδοὺ ἡ ἐπιστολή ποῦ μοῦ ἔστειλε τὴν ἡμέρα ποῦ ἔφευγε ὁ πατέρας σου! Εἶνε λόγια ἀνθρώπου ἀπηλπισμένου! Ἰδοὺ καὶ τὸ τελευταῖό του γράμμα! Μοῦ τὸ ἔστειλε χθές: Μέ ζητοῦσε εἰς γάμον τώρα ποῦ σὺ ἠνδρώθης πειά!....Εἶνε πλούσιος ὁ Δάφνας! πλουσιώτερος καὶ ἀπὸ τὸν θεῖό σου! Διάβαστες ὅλες! θὰ ἰδῇς ὅτι ποτὲ οὔτε μιὰ ἐλαχίστη, οὔτε τὴν παραμικρὴ ἐλπίδα δὲν τοῦδωκα! Βλέπεις; Δὲν πιστεύω νὰ φροντῇς ὅτι ὅλ' αὐτὰ τὰ προετοίμασα τώρα.. στὸ διάστημα αὐτὸ ποῦ ἔλειφα ἀπὸ δῶ μέσα; Λοιπὸν ξέρει τί τοῦ ἀπήντησα; Τοῦ εἶπα ὅτι ἀνήκω σὲ σένα! Βαθειὰ εἰς τὴν ψυχή μου ἐλαλοῦσε τῆς κοινωνίας ἡ φωνή. ἡ φωνὴ ποῦ ἀκούω ἀπὸ παιδί μικρό, ἡ φωνὴ ποῦ πάντα ἐσήμαινε γιὰ μένα, ὅπως γιὰ τόσους ἄλλους, τὴν κατσστροφὴ καὶ τὴν δυστυχία! Καὶ ἂν δὲν σοῦ ἀρκοῦν ὅλες αὐτὲς ἡ ἀποδείξεις θὰ σοῦ προσθέσῃ καὶ ἄλλες ὁ γιατρός! Καὶ θὰ ἰδῇς σὲ λίγο καὶ ἄλλη ἀπόδειξι, ἀπόδειξι τρανή!... μεγάλη!

ΠΑΥΛΟΣ.—Ἀλλοίμονο! Τὰ γράμματα αὐτὰ γιατί τὰ ἐκρατοῦσες!

ΕΛΕΝΗ.—Γιατί; Μπορῶ τώρα νὰ τὸ φωνάξω. Γιατὶ ἤτανε μιὰ παρηγοριά, γιατὶ ἤταν ἡ μόνη σχέσις μ' ἐκεῖνον, ποῦ ἀγάπησα μικρή....ποῦ τὸν ἀγαπῶ πάντα. Ἡ σκλαβιὰ καὶ ὁ πόνος ἦσαν οἱ παντοτεινοὶ σύντροφοί μου...Μὰ στὴν καρδιά μου βαθειά, χαμογελοῦσε πάντα ἡ ἀγάπη του! *(Παῦσις)* Καὶ τώρα κλαίω τὰ χρόνια ποῦ ἔχασα, τὰ χρόνια τὰ θαμμένα, τὰ χρόνια ποῦ δίνει ἡ φύσις στὸν ἄνθρωπο νὰ εὐτυχήσῃ! Μοῦ τὰ ὑστέρησε, μοῦ τὰ ἄρπαξεν ἡ κοινωνία, μὲ τοὺς ψεύτικους νόμους της, μὲ τοὺς νόμους ποῦ νεκρώνουν. Κι' ἐγὼ ἐτάφην ζωντανὴ ἐπίσης! Ζωντανὴ γιὰ νὰ δοκιμάσω θανάτους ἀμέτρητους! Γιὰ νὰ δοκιμάσω τὸ τελευταῖο αὐτὸ μαρτύριο! Γιὰ νὰ ἰδῶ τὸ παιδί μου νὰ μὲ διώκῃ, νὰ μὲ μισῇ, νὰ παρασύρεται ἀπὸ τὰ χρήματα, νὰ λησμονῇ ὅλα....

ΠΑΥΛΟΣ.—Ὦ! μητέρα! μητέρα!

ΕΛΕΝΗ. | Ἐγὼ δὲν ζοῦσα παρὰ γιὰ σένα! Δὲν ἐσκεπτόμην παρὰ γιὰ σένα! Ὅταν σὺ πονοῦσες, ἦταν πολὺ μεγάλος ὁ πόνος μου! Μὰ τώρα... ἐτελείωσαν ὅλ' αὐτά!...

ΠΑΥΛΟΣ.—Μητέρα!... ἔχεις δίκιο!

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

ΕΛΕΝΗ — ΠΑΥΛΟΣ — ΙΑΤΡΟΣ

ΙΑΤΡΟΣ —Λοιπὸν ἐτελείωσαν ὅλα;

ΠΑΥΛΟΣ.—Εἶχα ἄδικο!

ΕΛΕΝΗ.—Φώναξε καὶ τοὺς ἄλλους... νἄλθουν ἐδῶ... Κι' ἐκεῖνος... ὁ Δάφνας... Καὶ οἱ ἄλλοι ὅσοι μὲ ἀγαποῦν ἂς ἔλθουν! Θὰ παραστοῦν σὲ μιὰ καταστροφὴ καὶ σὲ μιὰ ἀναγέννησι.

ΙΑΤΡΟΣ.—Κυρία Ἐλένη!...

ΕΛΕΝΗ.—Σὲ παρακαλῶ: Πρέπει! πρέπει!

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

ΠΑΥΛΟΣ— ΕΛΕΝΗ —ἔπειτα ΙΑΤΡΟΣ— ΔΑΦΝΑΣ
πέντε-ἑξ προσωπεκλημένοι

ΠΑΥΛΟΣ —Τί τοὺς θέλεις ὅλους αὐτούς;

ΕΛΕΝΗ.— Τί τοὺς θέλω; Δὲν ἄκουσες; Θὰ παραστοῦν σ' ἕνα θάνατο καὶ σὲ μιὰ νέα ζωή!

ΠΑΥΛΟΣ.—Αἰνίγματα, σκοτάδι εἶνε οἱ λόγοι σου!

ΕΛΕΝΗ.—Τὸ σκοτάδι πέρασε! ἔρχεται ἡ αὐγή: *(Εἰσέρχονται οἱ ἀνωτέρω. Εὐθυσκομένη εἰς τὸ μέσον)* Ἄκοῦστε! Χρόνια πολλὰ εἶχα τὸν τάφο στὴν ψυχή μου!... Δὲν γνώρισα ποτὲ τοῦ κόσμου τὴ χαρά!.... Εἶχα ἀφοσιωθῆ σ' ὅ,τι μοῦ ἐπρόσταζε τῆς κοινωνίας ἡ φωνή! Μὰ τώρα ποθῶ, γυρεύω νὰ ζήσω σ' ἄλλον κόσμο. Στὸν κόσμο ποῦ κατὰ τοὺς νόμους τῆς φύσεως πρέπει ν' ἀρχίζει καὶ νὰ τελειώνῃ μὲ τὸν κάθε ἄνθρωπο! Χθὲς ἀκόμα, ὅπως πάντα σὲ τόσα χρόνια κρυφῆς ἀγάπης, ἀρνήθηκα νὰ γίνω γυναῖκά σου! Μὰ τώρα σὲ παρακαλῶ, πάρε με! Μπροστὰ σ' ὅλο τὸν κόσμο τὸ λέω! ἂς ζήσουμε γιὰ μᾶς τοὺς δυό!... Ζῆσε καὶ σὺ ὅπως θέλεις!... κοντὰ στὸν θεῖό σου...μὲ τὰ χρήματά του! εἶθε νὰ εὐτυχήσῃς ὅπως ἐγὼ τώρα! Ἂς φύγουμε ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι τῆς συμφορᾶς! ἂς ζήσουμε! ἔχει κάθε ἄνθρωπος τὸ δικαίωμα νὰ ζῇ τὴν ἀληθινὴ ζωή!....

ΤΕΛΟΣ

OSCAR WILDE

DE PROFUNDIS

— 10 — ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ Κ. ΟΥΡΑΝΗ

Εἶνε εὐχάριστον δι' ἐμὲ νὰ σκέπτωμαι, ὅτι ἡ συνομιλία του ἐφ' ὅσον ἦτο ἐνδιαφέρουσα ἠδύνατο νὰ τὴν ἀκούσῃ ὁ Χαρμίδης, καὶ ὁ Σωκράτης, νὰ συμφωνήσῃ μετ' αὐτοῦ καὶ ὁ Πλάτων νὰ τὸν ἐννοήσῃ ὅτε ἀληθῶς εἶπε: «ἐγὼ εἰμὶ ὁ ποιμὴν ὁ καλός», ὅτε ὅτε ἐσκέφθη περὶ τῶν κρίνων καὶ ἀγροῦ καὶ πῶς οὔτε κοπιάζουν οὔτε νήθουν, ἡ τελεία ἔκφρασίς του ἦτο: «καταμάθετε τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ πῶς αὐξάνει· οὐ κοπιᾷ οὐδὲ νήθει· καὶ ὅτι ἡ τελευταία του λέξις ὅτε ἐφώναξεν «ἡ ζωή μου ἐτελείωσε, ἔφθασε εἰς τὴν πληρωσίν της, ἐτελειοποιήθη», ἦτο ἀκριβῶ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΠΑΤΡΙΣ ΚΑΙ ΕΡΩΣ

I

—'Αλήθεια λοιπόν...φεύγεις Λάμπο;

— Καὶ μὲ ρωτᾶς Φρόσω; Θὰ τὸ καταδεχόσουνα σὺ ἡ ἀρραβωνιαστικιὰ τοῦ πρώτου ἀρχοντόπουλου τοῦ χωριοῦ, νὰ μ' ἔβλεπες νὰ μείνω 'δῶ μονάχος μου, ἀφ' οὗ ὅλα τ' ἄλλα παλληκάρια ἀκονίζουνε τὰ γιαταγάνια τους καὶ καθαρίζουνε τὰ ντουφέκια τους, σὰν ἤρθανε μαντάτα ἀπὸ τὸ Δεσπότη ν' ἀρματωθοῦμε ὅλοι γέροι καὶ νηοὶ καὶ νὰ πάρουμε τὰ βουνὰ μαζὶ μὲ τοὺς κατεπανέους μας, γιαὶ ὁ δεσπότης τῆς Πάτρας ὁ Γερμανός, σήκωσε παντιέρα στὴν Ἄγια-Λαύρα;

Ἡ Φρόσω σκέπεται ξαφνιασμένη ἀπὸ 'κείνη τὴν εἴδησι βουβὴ κι' ἀμίλητη καὶ μονάχα τὰ κατάμαυρα μεγάλα μάτια της, τὰ πιὸ μαῦρα κι' ἀτ' τὸ βαθὺ τρισκόταδο τῆς νύχτας, δείχνουνε τὸν ἄγριο σπαραγμὸ τῆς καρδιᾶς της, γιὰ τὸ χωρισμὸ 'κεῖνο, καὶ ὅλη τὴ πάλη τῶν αἰσθημάτων ποὺ γίνεται μέσα της γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὴ τιμὴ τοῦ ἀγαπημένου της. Σαλεύουνε σὰν μαραμμένα φύλλα τοῦ φθινοπώρου σ' ἄγριο φύσημα τοῦ βορρᾶ, τὰ κεραστεία χείλια της, σὰν κάτι νὰ θέλουνε νὰ 'ποῦν, μὰ δὲν τολμᾶνε πάλι νὰ τοῦ ποῦνε νὰ μείνῃ. Τί! ! νὰ τοῦ 'πῇ νὰ μείνῃ;... νὰ μὴ φύγῃ κι' αὐτὸς μαζύ;... νὰ τὸν ποῦν δειλὸ τὸ Λάμπο της,. τὸ πρῶτο λεβέντη καὶ τ' ὠμμορφότερο παλληκάρι τοῦ χωριοῦ, ποὺ σὰν ἔβγαινε τ' Ἀίγιωργιοῦ νὰ σύρῃ τὸ συρτὸ μαζευότανε ὅλο τὸ χωριὸ γιὰ νὰ τὸν καμαρώσῃ, καὶ μαλώνανε ἡ ὠμμορφότερες κοπέλλες ποιὰ νὰ πρωτοκρατήσῃ τὴν ἄκρη τοῦ μανηλιοῦ του;...Ἀ! ὄχι! αὐτὸ ποτὲ δὲν θὰ γινότανε. Τὸν ἀγαποῦσε, ὡ τὸν ἀγαποῦσε τρελλὰ τὸ Λάμπο της, ἔτρεμε γιὰ τὴ ζωή του, κ' ἤτανε αὐτὴ πρότερροι ποὺ σὰν ἀρρώστησε κεῖνος κ' ἔβαλλε στὴ Μεγαλόχαρη τὸ γιουρντάνι τῆς μ' ὅλα τὰ φλουριὰ ποὺ κρέμουνταν... Μὰ πάλι νὰ τῆς τὸν ποῦν δειλό; Ὄχι αὐτὸ ποτὲ δὲν θὰ τὸ καταδεχότανε!!!... τὸν ἤθελε παλληκάρι ὅπως καὶ πραγματικὰ ἤτανε.

Ἔκλεισε τὰ μάτια της γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ τὸν εἶδε μπροστά της ὅπως στολιζότανε τῆς γιορτάδες μὲ τὴν ὁλόχρυση φέρμελη καὶ τὴ χιονάτη φουστανέλλα, καὶ τὸ φέσι ποὺ φοροῦσε λιγάκι στραβὰ στὸ κεφάλι μὲ τὴ μακρυὰ μαύρη κροσάτη φούντα...κι' ὅταν ἀπάνω στὸ χορὸ λύγιζε τὴ μέση του κ' ἔφεργε τὸ χέρι 'στὸ σελάχι ποὺ λαμποκοπούσανε τ' ἀσημένια πιστόλια καὶ τὰ μαχαίρια ποὺ κληρονόμησε ἀπ' τὸ πατέρα του, καὶ τοῦ ἄρῃσε προσταγὴ σὰν πέθανε νὰ τὰ τιμήσῃ. ὅπως κι' αὐτὸς τὰ τίμησε κλέφτης κ' ἔπειτα ἀρματολὸς τόσα χρόνια... ὦ βέβαια δὲν τοῦ 'βγαινε τὴ στιγμὴ 'κείνη κανένα ἀπ' ἄλλο παλληκάρια τοῦ χωριοῦ, στὴ λεβέντιὰ καὶ τὴ χάρι.

Μὰ ξάφνου μιὰ ἰδέα καρφώθηκε στὸ μυαλό της. Ἄνοιξε σιγά, σιγά, τὰ μάτια της, ἀχὸ τολμηρὰ τώρα καὶ τὰ κάρφωσε μέσα στὰ δικά του...

— Θὰ φύγῃς λοιπὸν Λάμπο;... ναὶ μὲ τὸ καλὸ στὴν εὐχὴ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγιᾶς, μὰ Λάμπο —πῶς νὰ τοῦ τὸ πῶ τώρα!; ! ;—καὶ γρήγορα γρήγορα σὰν νὰ φοβότανε κ' αὐτὴ νὰ τ' ἀκούσῃ—Πάρε με καὶ μένα μαζί σου!!!...

Κ' ἀκουμπώντας τὰ δυό της σὰν τ' ἀλάβαστρο χέρια ἀπάνω στοὺς ψηλοὺς ὦμους τοῦ Λάμπου τὸν κύτταξε καλὰ-καλά, ματάματα, σὰν νἄθελε νὰ δῇ μέσα στὴ καταγάλανη λίμνη τῶν ματιῶν του τὴν ἀπάντησί του ποὺ θὰ καθορεφτίζετο 'κεῖ μέσα.

Τινάχθηκε ξαφνιασμένος πίσω ὁ Λάμπος σὰ ξαφνικὰ 'κεῖνα λόγια...

— Νᾶχῃς μαζί μου Φρόσω; τί λές;... τὸ συλλογίσθηκες καλὰ αὐτό.. Σκέφθηκες πόσα βάσανα, πόσες φουριοῦνες θὰ τραβήξουμε ἐμεῖς κεῖδε 'πάνω στῆς ψηλὲς ραχοῦλες τῶν βουνῶν, καὶ σ' ἄγρια λαγκάδια ποὺ θἄχουμε μιὰ λημέρια μας; Συλλογίσθηκες πόσες φορὲς θὰ κοιμώμασε χωρὶς φαί, χωρὶς νερό, κάτω ἀπὸ τὰ ἀστέρια τ' οὐρανοῦ ἀπάνω στὸ δροσολουσμένο ἀπὸ τὴ πάχνη τῆς νύχτας χορτάρι, ἀκουμπώντας τὸ κεφάλι σὲ κανένα κοτρώνι ἀντὶ γιὰ προσκέφαλο; Τὰ συλλογίσθηκες ὅλ' αὐτὰ καλά;—Κ' ἔπειτα...οὐ μὰ γυναῖκα, τί θὰ ποῦν 'στὸ χωριό;

Καὶ βέβαια ὅλοι ξέρανε στὸ χωριὸ τὸ Λάμπο, τὸ λεβέντη τὸ γυιὸ τοῦ καπετὰν Ντένα, τοῦ ξακουσμένου κλέφτη ποὺ σκοτώθηκε πολεμώντας τοὺς Τούρκους μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι, καὶ τὴ Φρόσω τὴ πενταμόρφη, τὴ παινεμμένη θυγατέρα τοῦ γέρω Δήμου ποὔτανε κι' αὐτὸς λεβέντης μιὰ φορὰ στὰ νηάτα του καὶ τίμησε τὸ ντουφέκι του, ἀπάνω στὰ ψηλὰ κορφοβούνια καὶ τῆς ἀπάτητες ἀητοφωλιὲς τοῦ Γέρω-Ὄλυμπου. Κ' ὅλο τὸ χωριὸ γνώριζε τὴν ἀγάπη τους, ποὺ θάπερνε πιὰ τέλος τώρα τὴ Λαμπρὴ σὰν θὰ βάζανε στέφανο, καὶ ὅ'οι καρτερούσανε τὴν ὥρα ποὺ θὰ τοὺς ράντιζαν μὲ ρίζι καὶ μὲ κουφέτα, καὶ θὰ στήνανε τὸ συρτὸ γύρω ἀτ' τὰ σφαχτά. Κ' εἶχε δίκηο ὁ Λάμπος ποὺ 'λεγε τί θὰ ποῦν 'στὸ χωριό.

— Τί θὰ ποῦν 'στὸ χωριό; Καὶ ποιὸς δὲ θὰ μὲ παινέσῃ Λάμπο μου; Ἔπειτα μηγάρις κ' εἶμαι ἡ πρώτη ποὺ θὰ πάρω τὸ ντουφέκι, δὲν ἔχεις ἀκούσει γιὰ τὴ Δέσπω τὴ Σουλιώτισσα π' ἀρμάτωσε ὅλες τῆς χωριανές της καὶ 'διωξε τοὺς Τούρκους ποὺ θέλαν νὰ πατήσουν τὸ χωριό τους; Κἔ' ἔπειτα τόσες ἄλλες, ἡ Μόσχω, ἡ Μπουμπουλίνα, ποὺ ὅπως ἀκούω ἀρμάτωσε μάλιστα καὶ δικό της καράβι γιὰ νὰ πολεμήσῃ τοὺς Τούρκους.

Τώρα ὸς γιὰ τὰ βάσανα καὶ τῆς φουριοῦνες, καὶ τὴ δίψα, καὶ τὴ πείνα, ἃ ὅλα αὐτὰ δὲν τὰ λογαριάζω Λάμπο μου, ὀρκεῖ πῶς θὰ πολεμάω στὸ πλευρό σου καὶ θὰ σοῦ δίνω δύναμι κ' ἀντρειὰ μὲ τὴ παρουσία μου. —"Α! ὄχι Λάμπο μου, δὲν γίνεται νὰ μὴ μὲ πάρῃς μαζί σου, θὰ μοῦ τὸ κάνῃς αὐτὸ τὸ χατῆρι!!!...Ναὶ ο' ὁρκίζω στὴ ψυχὴ τοῦ πατέρα σου καὶ σ' ὄνομα τῆς πατρίδας μας, π' ὅπως μοῦ 'λεγε —Θεὸς σχωρές 'τον—ὁ παππᾶ-Θύμιος, ὁ δάσκαλος μου σὰν μᾶς μάθανε κουφὰ γράμματα κάτω 'στὸ κατῶγι τῆς Ἐκκλησιᾶς, ἤτανε μιὰ φορὰ μεγάλη καὶ τρανὴ κ' ἔκανε νὰ τὴν τρέμουν οἱ ἄλλοι ποὺ τώρα οἰκώσανε κεφάλι, καὶ κλείνουν τὰ μάτια τους καὶ τ' αὐρὰ τους, στῆς φωνὲς τῶν γυναικῶν καὶ τῶν παιδιῶν, ποὺ σφάζει ἄτιμα ὁ Τοῦρκος. Μὰ τώρα ἤλθε πιὰ ἡ ὥρα καὶ θ' ἀρματωθοῦμε ὅλοι γέροι καὶ νηοί, ἄντρες καὶ γυναῖκες, καὶ θὰ πάρουμε τὰ βουνὰ ἀποφασισμένοι ἢ νὰ δοῦμε 'λεύθερη πάλι τὴ μεγάλη πατρίδα μας ἢ νὰ πέσουμε ὅλοι πίσω ἀπὸ τὸ Σταυρὸ καὶ τὴ Σημαία. Ναὶ θὰ μὲ πάρῃς μαζί σου Λάμπο μου. Δὲν εἶνε ἀλήθεια;

Σαλεύουνε ἀμίλητα σὰν κάτι νὰ θέλουν νὰ ποῦν τὰ χείλια τοῦ Λάμπου, μὰ ἡ συγκίνησις, ἡ χαρά, ὁ ἐνθουσιασμὸς, τοῦ πνίγουν τὴ φωνὴ στὸ λάρυγγα καὶ δὲν μπορεῖ νὰ βγάνῃ οὔτε λέξι· ἔπειτα ὅλη 'κείνη ἡ τρικυμία τῶν αἰσθημάτων ξεσπάει σ' ἕνα φίλημα ἐπάνω στὸ ἀγνὸ μέτωπο τῆς ἀγαπημένης του, ἐνῶ τὰ χέρια του τὴν ἀφίγγουν τρελλὰ στὴν ἀγκαλιά του. "Ἤτανε τὸ πρῶτό τους φίλημα 'κεῖνο ποὺ 'διδαν ὁ αὐτὴ τὴν ὑπέροχαιη ὥρα, κ' ἤτανε ὁ μυστικὸς ὅρκος ποὺ τοὺς ἕνωνε πιὰ αἰώνια μὲ τὸν ἄσπαστο δεσμὸ τοῦ ἔρωτα, καὶ τῆς ἀγάπης γιὰ τὴν πατρίδα.

. . . . . .

Τὴν ἄλλη μέρα πενῆνια ἀπ' τὰ καλλίτερα παλληκάρια τοῦ χωριοῦ μαζὶ μὲ τὸ Λάμπο τους, εἶνε ἕτοιμα νὰ κινήσουνε. "Ὅλο τὸ χωριὸ μαζεύτηκε νὰ τοὺς ξεπροβοδόσῃ· γερόντοι ποῦ τ' ἀδύνατα χέρια τους—ἀλλοίμονο—τρέμουν καὶ δὲν μποροῦν πιὰ νὰ κρατήσουν τὸ ντουφέκι, γυναῖκες μὲ τὰ παιδιὰ στὴν ἀγκαλιά, μανάδες, πατέρες, ἀδερφοί, ἀδερφές, μικρὰ παιδιὰ τοῦ πέρνουν ὅλους τὸ στερνὸ φίλημα τοῦ πατέρα ἢ τοῦ ἀδερφοῦ, ὅλοι φωνάζουν.

—Στὸ καλό, στὸ καλὸ παλληκάρια, μὲ τὴν εὐχὴ τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Παναγιᾶς. Νὰ τιμήσετε τὸ χωριό μας. Στὸ καλό, στὸ καλό.

Καὶ δίπλα στὸ Λάμπο της ἡ Φρόσω μὲ ξέπλεκα τὰ κατάμαυρα μαλλιά της, ζωσμένη τὸ δαμασκὶ σπαθὶ τοῦ Γέρω-Δήμου τοῦ πατέρα της, καὶ κρατώντας στὸ χέρι τὸ μακρὺ καρυοφύλλι, φωνάζει:

—Ἐμπρὸς παιδιὰ μὲ τὸ καλὸ γιὰ Θάνατος γιὰ Νίκη...

("Επεται τὸ τέλος) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Θ. ΡΙΤΣΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΣ ΤΡΕΛΛΕΣ ΤΟΥ ΧΑΜΕΝΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΜΟΥ

Σ' ΕΣΕΝΑ

Τὴν εἰκόνα σοῦ δὲν μοῦ τὴν ἔδωσες ἐσύ, ἀλλὰ τὴν ἐζωγράφισα μονάχη μου· καὶ μὲ κάτι πινελιές! Ἔγεινα ἐκείνη τὴ στιγμὴ Θεός καὶ ὄχι ζωγράφος· τὴν ἔβαλα ὕστερα σὲ μιὰ βελουδένια κορνίζα, καὶ τὴν ἐκρέμασα ἀντίκρυ στὸ κρεββάτι μου.

Ἀπόψε δὲν εἶχα ὕπνο· σηκώθηκα, ἄναψα τὸ φῶς κι' ἐπῆρα κάτι νὰ διαβάσω· ἄξαφνα πέσανε τὰ μάτια μου ἀπάνω στὴ γλυκειὰ σου τὴ μορφὴ καὶ τὰ εἶδα δακρυσμένα τὰ μάτια της τὰ γλυκύτατα καὶ τὰ χειλάκια της σιγοτρέμανε ἕτοιμα νὰ ξεχύσουνε ἕνα δειλὸ παράπονο. Δὲ βάσταξα, καλέ μου, καὶ σὰν παραζαλισμένη, ἐγονάτισα μπροστὰ στὴ ζωγραφιά σου, ἐσήκωσα φηλὰ τὰ χέρια μου νὰν τῆς γυρέψω συχώρεση. Καὶ εἶδε ἡ εἰκόνα σου τὸν πόνο μου τὸν ἀληθινὸ καὶ ἐχαμογέλασε γιὰ νὰ μὲ παρηγορήσῃ.

Μὰ τί ἔχω γὼ μὲ τὴν εἰκόνα σου, καὶ τί ἔχει αὐτὴ μ' ἐμένα; Νά, ἀπὸ κεῖνο τὸ δειλινὸ ποὺ σὲ πρωτόειδα, δὲν τὸ θυμᾶσαι σύ, ἐγὼ ὅμως δὲν τὸ λησμονάω, ἐγύρισα στὸ σπίτι καὶ τὴν ἐζωγράφισα τὴ φορφὴ σου τὴ συμπαθητικιά, καὶ τῆς εἶπα, καὶ τί δὲν τῆς εἶπα! Ὅλα τὰ μάγια τῆς ἀγάπης κι' ὅλα τῆς καρδιᾶς μου τὰ θελήματα· καὶ ἐγίνηκε συντρύφισα καὶ παρηγορήτρα μου ἡ εἰκόνα σου.

Κι' ἀπόψε μοῦ φάνηκε πῶς τὴν πίκρανα κι' ἐπόνεσα κι' ἔκλαψα γι' αὐτό. Ἀλλὰ τί στὰ λέω; Τὸ κάδρο συγκινιέται, μὰ τὸ μοντέλλο γελάει· δὲν καταλοβαίνει ὅσα ἡ εἰκόνα.

Ἀθῆναι *Λιλίκα Ἀθ. Μπέτσικα*

ΑΠΟΚΡΗΤΑΙΚΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

Μία ἀπὸ τὰς βραβευθείσας ἀμφιέσεις τοῦ κ. Ἀλεξίου

ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

ΧΑΡΙΣΜΕΝΟ ΣΤΗΝ Β...

Ὁ βασιλιᾶς τῆς μέρας κατέβαινε χρυσωμένος στὴ βαθειὰ κι' ἀπέραντη γαλάζια θάλασσα· ἡ ἄλλη, ἡ βασίλισσα τῆς νύκτας ποὺ μόλις ξεπρόβαλλε πίσ' ἀπ' τὸ κατάμαυρο βουνὸ ἄρχισε ν' ἀνεβαίνῃ ὁλοστρόγγυλη κ' ὑπερήφανη πάνω στὸν ἀτέλειωτο οὐρανὸ θόλο, κ' ἡ ὠχρὲς ἀχτίδες της δώσανε μιὰ ἀόριστο λάμψι στὴ γῆ ποὺ εἶχε πιὰ καλὰ σκοτινιάσῃ. Τ' ἀστέρια φοβισμένα ἄρχισαν κι' αὐτὰ νὰ ξεπροβάλλουν γιὰ νὰ δεῖξουν πῶς ἔχουν κάποια χάρι κι' ὠμορφιά. Ἡ μέρα ξεψυχισμένη ἔδινε γιὰ λίγες ὧρες τὴ θέσι της στὴ κατάμαυρη ἀβελφή της τὴ Νύκτα·

⁂

Τὸ περήφανο κι' ἀσημένιο φεγγάρι ἀνέβηκε πιὸ ψηλὰ ἀκόμα καὶ τὰ χλωμὰ ἀστέρια ποὺ ἤτανε πρὶν θαμπὰ καὶ μισοσβυσμένα ἔδειξαν ὅλη τὴ λάμψι τους κι' ὅλη τὴ ὠμορφιά τους. Ἡ νύχτα διάβαινε γοργὰ καὶ πάνω στὴ κοιμισμένη πόλι ἀπλώθηκε μιὰ γαλήνη καὶ μιὰ σιγὴ τρομαχτική. Κεῖνη τὴ στιγμὴ ἀλέξα γιὰ νὰ περάσω κατ' ἀπ' τὸ παραθύρι της. Ξεκίνησα σιγὰ σιγὰ γιὰ τὸ δρόμο της, προσέχοντας μήπως μὲ τὸ περπάτημά μου ταράξω τὴ σιγὴ τῆς ἀστροφώτιστης βραθιᾶς. Ἕνα ἐλαφρὸ ἀεράκι φύσαγε κ' ἔννοιωθα πάνω στὸ φλογισμένο πρόσωπό μου μιὰ ὠμορφὴ κι' ἀνακουφιστικὴ δροσιὰ ποὺ μέτριαζε λίγο τὴν ἄσβεστη φωτιὰ ποὺ εἶχα μέσα μου. Σὲ λίγο ἤμουνα κατ' ἀπ' τὸ σπῆτι ὅπου ἔενοιαστη Ἐκείνη στὴ παρηγορήτρα τοῦ Ὕπνου ἀγκάλη ἤταν βυιμένη. Κεῖ στάθηκα γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ κύτταξα φηλὰ στὸ παραθύρι· τῆς ἐλπίζοντας, ποιὸς ξέρει τί! Μὰ τίποτα ὅλα ἤσαν σκοτεινὰ καὶ μιὰ ἀπέραντη νέκρα ἤταν παντοῦ ἀπλωμένη· δὲν ἄκουγες παρὰ τὰ μονότονα καὶ ταχτικὰ χτυπήματα τῆς πληγωμένης μου καρδιᾶς. Ἤθελο 'κείνη τὴν ὥρα νὰ σοῦ τραγουδήσω τὰ κάλλη σου ὦ αἰθέρια Παρθένα, μὰ λυπήθηκα νὰ σοῦ στερήσω τῆς ὠμορφες 'κεῖνες στιγμές, δὲν ἤθελα τὸν ἥσυχο κι' ἀθῷο ὕπνο σου νὰ χαλάσω.

Ἔμεινα ἀκόμη λίγο στὴ θέσι αὐτὴ κι' ἀφοῦ ἔρριξα μιὰ 'στερνὴ ματιὰ στὸ κατάκλειστο καὶ κατασκότεινο παραθύρι της, ἔφυγα ἀχτὰ ἀπ' τὸ σκοτεινὸ κ' ἔρημο 'κεῖνο δρόμο.

Φεβρουάριος 1910 *Κων. Κ. Ἠλιάδης*

„ΒΛΕΜΜΑ..."

Στέκω μπροστά της, σὰν μάρμαρο καὶ τὴν κυττάζω...Ποιὰ ἤταν ἡ αἰτία, ποὺ μέφερε νὰ γονατίσω μπροστὰ στὴν γλυκειὰ χλωμὴ μου Παναγία; Μόλις ἀντίκρυσα τὴν εἰκόνα της κοκάλωσα... Τὰ χείλη μου δὲν ἄνοιξαν νὰ ποῦν οὔτε μιὰ λέξι, οὔτε τὴν παράκλησι ποὺ θὰ τῆς ἔκαμα... Τὸ γλυκὺ αὐστηρό της βλέμμα, μπαίνει στὰ βάθη τῆς καρδιᾶς μου. Τὴν κυτταζω...τὴν κυττάζω...Θαρθῆ πῶς κινῆται, ἀπλώνει τὸ χέρι της στὸ κεφάλι μου. ἀκούω κάτι νὰ ψιθυρίζῃ. Ἴσρὼς μὲ περιέλθει, θέλω νὰ φύγω...νὰ φύγω...Ἀλλὰ τὸ βλέμμα της μὲ καρφώνει ἐκεῖ... Δὲν μπορῶ νὰ καταιβάσω τὸ βλέμμα...καὶ πάντοτε γονατιστὴ τὴν κυττάζω..

Ἕνας τρίγμὸς ἀκούστηκε..γύρισα τὸ κεφάλι μου...Τὸ λάδι τοῦ κανδηλιοῦ της εἶχε σωθῆ...κάμω τὸν σταυρό μου, καὶ πάω νὰ τ' ἀνάψω..

Μασκὼτ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ

ΔΑΦΝΗΣ ΛΩΡΑ

Η ΚΑΠΕΤΑΝΙΣΣΑ

Ἀποκαλυφθῆτε, χαιρετήσατε ὅλοι μετὰ σεβασμοῦ, τὴν τελευταίαν ἀντιπρόσωπον γενεᾶς παρελθούσης, τὴν σύντροφον τοῦ φουστανελλοφόρου καπετάνιου, τοῦ μὲ τὴν χρυσοκέντητον φέρμελην, καὶ τὸ πολύτιμον ἀργυροῦν σπαθὶ στρατηγοῦ, τοῦ στρατηγοῦ τῶν πρώτων χρόνων τῆς ἐθνικῆς ἀναγεννήσεως, τοῦ στρατηγοῦ μὲ τοὺς ἀρειμανίους ἐστριμμένους μύστακας, τὴν ἀρρενωπὴν ὡραίαν μορφὴν, καὶ τὸ ἀγέρωχον παράστημα!

Εἶνε γραῖα πλέον, ἀλλ' ὁ χρόνος δὲν κατώρθωσε νὰ κυρτώσῃ τὸ ὑψηλὸν ἀνάστημα, οὔτε νὰ μειώσῃ τὴν μεγαλοπρέπειαν τοῦ βαδίσματος· αἱ ρυτίδες ηὐλάκωσαν τὰς ἄλλοτε δροσερὰς παρειάς, ἀλλὰ ἡ γλυκύτης τοῦ προσώπου παραμένει, τὰ ὡραῖα χαρακτηριστικὰ διατηροῦν ὅλην τὴν καθαριότητα τῶν κανονικῶν γραμμῶν των, τὰ μάτια ἔχουν τὸ ἴδιον προσηνὲς βλέμμα, καὶ τὸ στόμα τὸ ἴδιον γλυκὺ καὶ εὐμενὲς μειδίαμα, μὲ τὸ ὁποῖον ἡ καπετάνισσα ὑπεδέχετο τὰ παλληκάρια τὰ ὁποῖα μὲ τόσον ἐνθουσιασμὸν καὶ ὑποταγὴν παρηκολούθησαν εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς λάμψεώς του, τὸν ἀτίθασσον καπετάνιον, ὅταν οὗτος θριαμβευτικῶς διῆλθε ὁλόκληρον τὴν δυτικὴν Ἑλλάδα, ἐπευφημούμενος καὶ λογαριάζων νὰ σπρώξῃ ἀκόμα μακρύτερα τὴν ἀνυπότακτον πορείαν του.

Ἀποσυρομένη εἰς μίαν μικρὰν ἐπαρχιακὴν πόλιν, διατηροῦσα τὸν παλαιὸν ἀρχοντικὸν οἶκον τῆς ὅστις τόσας εἶδε ἡμέρας δόξης, κατορθώνει νὰ συγκρατῇ πέριξ αὐτῆς τὴν ἀτμοσφαῖραν τοῦ παλαιοῦ καιροῦ, ἥτις σύγκειται ἀπὸ ἀρχοντιάν, πολεμικὸν μένος, ἡρωϊκὰς παραδόσεις, γυναικείαν ἀρετὴν, σεμνότητα καὶ ἐπιβλητικότητα, προσήνειαν καὶ ὑπερηφάνειαν!

Οἱ πτωχοὶ καὶ δυστυχεῖς εὑρίσκουν βοήθειαν καὶ παρηγορίαν· ἡ χεὶρ μένει πάντοτε γενναιόδωρος καὶ ἀνοικτὴ ὅπως εἰς τὰς ἡμέρας τῆς δόξης.

Πῶς θὰ ἤθελον νὰ εἰσχωρήσω εἰς τὰς σκέψεις τῆς ὡραίας ἀκόμη κεφαλῆς τὴν ὁποίαν τόσον καλὰ στολίζει τὸ φέσι μὲ τὴν μακρὰν μαύρην πλέον—φούντα! Ποῖαι εἰκόνες ξέναι καὶ ἀκατάληπτοι δι' ἡμᾶς πλέον, τῆς σημερινῆς γενεᾶς πλάσματα, θὰ παρελαύνουν εἰς τὸν ἐγκέφαλον ἐκεῖνον, εἰκόνες ζωῆς τόσον διαφορετικῆς ὐτὸ πολλὰς ἐπόψεις, ἀπὸ τὸν ἐκνευριστικὸν σύγχρονον τρόπον τοῦ βίου μας.

Πόσον ζηλεύω τὴν γαλήνην τῆς σεβασμίας μορφῆς ὅταν αἱ χεῖρες της παιζουν μὲ τὸ κεχριμπάρινον κομβολόγι! Χεῖρες λευκαί, ἥσυχαι, πλήρεις γαλήνης χεῖρες, σᾶς ζηλεύω, ὅταν ἀτενίζω τὰ μικρὰ μου πολυβασανισμένα χεράκια, τὰ ὁποῖα συστρέφει ἡ ἀγωνία τῆς ψυχῆς καὶ τὰ ἀνήσυχον πνεῦμά μου!

Πόσον τὴν μακαρίζω ὅταν τὴν φαντάζομαι τὸ ἑσπέρας, αὐτὴν τὴν θερμὴν Χριστιανὴν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τῆς ἀτλῆς, ὅταν ἡ πολλὴ ἀνάπτυξις δὲν εἶχε κλονίσει τίποτε, γονυπετῆ πρὸ τοῦ εἰκονοστασίου. Ἕνα μικρὸ κίτρινο κεράκι φωτίζει μὲ τὴν ἀσθενῆ του λάμψιν τὸ ἀπέραντον δωμάτιον. Οἱ ἀργυροῖ φωτοστέφανοι τῶν ἁγίων λαμποκοποῦν πέριξ τῶν ἀχιῶν προσώπων, καὶ ποῖ αὐτῶν ἄλλη χλωμὴ μορφὴ, ψιθυρίζει τὰς προσευχάς, καὶ αὐ ἡ Ἁγία.

„ΞΑΦΝΙΣΜΑ ΨΥΧΗΣ"

Περπατοῦσα σιγὰ σιγά....Μὲ μάτια βουρκωμένα, μὲ χεῖλη ὠχρά, ποῦ ἄνειγαν ποῦ-καὶ ποῦ γιὰ ν' ἀφίσουν ἕναν ἀναστεναγμό, πικρὸ πικρό, καὶ μαῦρο, σὰν τὴν μαυρίλα τῆς ψυχῆς μου....Περπατοῦσα ἐπάνω στοὺς βράχους, καὶ τὸ κῦμα ἔσπαγε στὰ πόδια μου. Καὶ σταγόνες ἔπεφταν ἐπάνω μου...

Τὰ χεῖλη μου ἀνοξανε γιὰ μιὰ στιγμή, κ' ἕνας βαθὺς βαθὺς ἀναστεναγμός, ἔφυγε ἀπὸ μέσα μου.... Μὰ κλείνοντας τὰ χεῖλη μου αἰσθάνθηκα κάτι ἁλμυρό, πολὺ ἁλμυρό, στὸ στόμα μου...Σταγόνα θάλασσας εἶχε πέσει μέσα, σὰν νὰ ξύπνησα ἀπὸ ὄνειρο, ὄνειρο βαθύ....Κύτταξα γύρω μου τὴν φύσι. Ὅλα λάμπανε! Ἡ θάλασσα ἁπλωνόταν μπροστά μου, κ' ὁ οὐρανὸς γλυκὰ γλυκὰ γελοῦσε,...δενδράκια φυτεμένα ὧῶ καὶ κεῖ....Γιατὶ λοιπὸν ἐγὼ νὰ μελαγχολῶ;

Τίναξα τὸ πόδι μου μὲ ὁρμὴ ἐπάνω στὸ βράχο ποῦ στεκόμουν, καὶ μὲ τὸ χέρι μου θέλησα νὰ σκουπίσω τὸ μέτωπό μου, γιὰ νὰ διώξω μὲ μιᾶς ταῖς ἰδίαις ποῦ βασίλευαν μέσα. Μὰ γλύστρησα..καὶ θ' ἄπεφτα μέσ' τὴν θάλασσα...μὰ κρατήθηκα λίγο... πολὺ λιγάκι σὲ μιὰ προεξοχὴ τοῦ βράχου.

"Αν σιγὰ σιγὰ νὰ φέρω τὴν ἡσυχία στὴν ψυχή μου ἤθελα...αὐτὸ δὲν θὰ τὸ πάθαινα...Μὰ ἤτανε ἡ αἰφνίδια, ὅλως αἰφνίδια ἀλλαγὴ ποῦ ἤθελα νὰ κάμω στὴν ψυχή μου...

Μασκὼτ

ΑΠΟ ΤΟ ΧΟΡΟ ΤΟΥ "ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ,,

ΜΙΑ ΑΠΟΨΙΣ ΤΗΣ ΑΙΘΟΥΣΗΣ ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΑΡΙΑ

ΣΗΜ. — Ὁ σχεδιαστής, ἄγνωστον πῶς, διεισδύσας ὑτὸ τὴν αὔθουσαν, ἀνεκάλυψεν ἐντελῶς διαφανὲς μέρος τοῦ πατώματος αὐτῆς, ἀπὸ ὅπου καὶ ἐπῆρε ἕνα σκίτσο, τὸ ὁποῖον θὰ παρουσιάσωμεν εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ...

Ἀφιερωμένο στὴν Καλαμάτα

Νὰ τὸ....

...Αὐτό 'τανε τὸ Κάστρο ποῦ ἔκρυβε σ' τὰ σύγνεφα περύψηλη κορφή...

...Περήφανο κ' εὐλογιμένο Κάστρο..

Κ' ἡ χώρα' τανε εὐτυχισμένη. μὲ τὸ 'ψηλὸ τὸ Κάστρο, ποῦ ὅλοι τὴν νύκτα μ' ἀπαντοχὴ καὶ μὲ καμάρι περίμεναν ν' ἀνάψῃ σ' τὸ Κάστρο ἡ φωτιά...

Καὶ ὅλοι σ' τὴ χώρα ἤσαν ἥσυχοι κ' εὐτυχισμένοι, καὶ περήφανα θεωροῦσαν τὸ Κάστρο πῶκρυβε σ' τὰ σύγνεφα περύψηλη κορφὴ.....

Ρ

Γυρίζει ὅμως ὁ Κόσμος, κι' ἡ τύχη μ' ἀπονιὰ κλώθει τὴ μαύρη μας μοῖρα....

Τώρα!.. ἰδές το, τὸ-πρὶν-περήφανο θεμελιωμένο Κάστρο.

..Ἐρείπιο τῆς καταστροφῆς, κ' ἴσκιωμα τοῦ θανάτου..

..Κουρελιασμένο, μέσ' ἐρείπια, σγουμπουλό, ἀπομεινάρι εὐτυχισμένου παληοῦ καιροῦ—σᾶν ξεσκλιάρης ἄνθρωπος—ἄχρηστο πειὰ ζωντανὸ σκέλεθρο ὄξω ἀπ' τὸ τάφο... κείτεται.. τὸ περήφανο κ' εὐλογισμένο Κάστρο.. τοῦ παληοῦ καιροῦ.

. . . . . .

.. Σπηλιαῖς κρύβει σ'τὰ ἀθώρητα κι' ἀφάνταστά του βάθη—ποῦ πρὶν πύργοι καὶ παλάτια περήφανα ἤσαν θεμελιωμένα.

Πρῶτα καὶ περιζήτητα, τώρα ἄγνωστα κι' ἀζήτητα...

Ρ

Σήμερα ὅποιος περνᾷ—βασανισμένος τῆς ζωῆς παροδίτης—τὴ νύκτα, ποῦ τὸ βλέπει σᾶ μαῦρο φάντασμα σ'τὸ ὠχροβαμένο ᾧῶς τοῦ φεγγαριοῦ, σταματᾷ σ'τὸ ᾧριχτὸ τετρασκόταδο—κεῖ ποῦ τὰ σατανικὰ μυστήρια, τὰ ὁλόμαυρα ὄργια, δειλιάζουν τὴ περίῳωτη ἀλήθεια,—κι' ἀκούει μὲ λαχτάρα σ'τὰ χαλάσματα νὰ σκούζῃ ἡ κουκουβάγια, τρέχοντας σ' τὰ πλάγια—ἀπὸ φόβο—τάζει κερὶ σ' τὸν ἅγιο τοῦ χωριοῦ, καὶ καταριέται... τὸ περήφανο εὐτυχισμένο Κάστρο...

ΛΙΓΕΣ ΛΕΞΕΙΣ

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΥΣ ΜΥΘΟΥΣ ΤΟΥ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗ

Τὸ βιβλίο αὐτό, ἔ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΜΕΛΛΟΘΑΝΑΤΗ

5

(ΕΠΑΡΧΙΑΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ)

Ἤθελε νὰ πεθάνῃ, ναί· δὲν ἐννοοῦσεν ὅμως καὶ ναὐτοκτονήσῃ. Ἂν ἔκανε, — ἦξερε κι' αὐτή, σὰν κάτι ἄλλες, νὰ πιῇ διάγυρο ξυσμένο ἀπὸ τὸν καθρέπτη, σουλιμᾶ, μουσκεμμένα σπίρτα ἢ κοπανισμένα γυαλιά. Ἤξερε ἀκόμα, ἂν ἔκανε νάνεβῇ τὶ 'στὸ πλάταρμα, ὅπως ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια εἶχε πέσῃ ὁ τρελλὸς ἐκεῖνος παπουτσῆς, ὅ 'Αρβανιτάκης, ποὺ τοῦ βγάλανε καὶ τραγοῦδι. Μὰ δὲν ἔκανε! Ἦταν κρῖμα μεγάλο, ποὺ ὁ Θεὸς δὲν τὸ συγχωροῦσε. Πολλὲς φορὲς εἶχε ἀκούσει τὸν πατέρα της νὰ τὸ λέγῃ, κι' αὐτὴ ἐπίστευε ὅλα τὰ «θεοτικὰ» ποὺ ἔλεγε ὁ πατέρας της ὁ παπᾶς. Ἔπειτα ὤβλεπε καὶ νὰ τὰμάτια της: νέους καὶ νέες ποὺ εἶχαν πεθάνῃ μὲ τὸ χέρι τους, εἶδε νὰ τοὺς βγάνουν χωρὶς παπᾶ καὶ χωρὶς σταυρό, κ' εἶχε ἀκουστὰ πῶς οὐτοὺς τοὺς δυστυχισμένους τοὺς θάφτουν χωριστά, ἔξω ἀπὸ τὸ κοιμητῆρι, ἀδιάβαστους. Πῶς μποροῦσε ποτὲ νὰ πάνε αὐτοὶ 'στὸν Παράδεισο; Στὴν Κόλασι θὰ ἔβραζαν αἰώνια κι' αὐτή, ὄχι, δὲν ἤθελε νὰ πάῃ 'στὴν Κόλασι. Ἔπειτα δὲν ἤθελε νὰ δώσῃ καὶ τέτοιο φαρμάκι τοῦ πατέρα της. Αὐτὸ πρὸ πάντων τῆς ἔκανε φρίκη. Νὰ τοῦ πεθάνῃ ἡ ἀγαπημένη του θυγατέρα, συλλογιζόταν, καὶ νὰ μὴν μπορέσῃ οὔτε 'στὸ λείψανό της νὰ διαβάσῃ μιὰν εὐχή, σὰν παπᾶς ποῦ ἦταν!...

Καὶ ὅμως ἔπρεπε νὰ πεθάνῃ.

Καὶ ἄλλος τρόπος δὲν ἦταν, κανένας ἄλλος τρόπος, παρὰ νὰ παρακαλέσῃ τὸ Θεὸ νὰ τὴν πάρῃ. Καὶ τὸ Χριστό, καὶ τὴν Παναγία ποὺ μεσιτεύει, καὶ τὸ Μιχαὴλ 'Αρχάγγελο ποὺ παίρνει τὶς ψυχές... Κι' αὐτὸ πάλι ἀπὸ τὸν πατέρα της τὸ ἤξερε, πῶς ὅ,τι ζητήσουμε τοῦ Θεοῦ μὲ πίστι καὶ μὲ ζέσι, μᾶς τὸ δίνει. Θὰ τοῦ ζητοῦσε τὸ θάνατο, καὶ ὁ καλὸς Θεὸς θὰ τῆς τὸν ἔδινε.

✻

Ἀπὸ τότε ἡ ζωή της ἦταν μιὰ προσευχή.

Πιὸ θερμὴ κ' ἐγκάρδια κ' ἐπίμονη προσευχὴ ποτὲ δὲν ὑψώθηκε ἀπὸ ἀνθρώπινα στήθη βασανισμένα, 'στὸ βαρήκουον οὐρανό. Κ' ἡ προσευχὴ αὐτὴ ζητοῦσε σὰ λυτρωτὴ τὸ Θάνατο. Νύχτα-μέρα ἡ Ἀγγελικὴ πορακαλοῦσε. Κλεισμένη 'στὸ *κελλὶ* σὰ σὲ ἀληθινὸ μοναστῆρι,—γιατὶ τὰ σπίτια τῶν παπάδων ποὺ εἶνε παραρτήματα τῶν ἐκκλησιῶν, *κελλιὰ* τὰ λένε 'στὸν τόπο, — δὲν ἔβγαινε παρὰ γιὰ νὰ κατεβαίνῃ 'στὸ μεγάλο περιβόλι τῆς Ἐκκλησιᾶς μὲ τὰ ψηλὰ *μουράγια*, ποὺ ἦταν τὸ παληὸ νεκροταφεῖο τῆς ἐνορίας, νὰ πλανιέται ἀνάμεσα 'στοὺς πυκνοχορταρωμένους τάφους, καὶ νὰ βρίσκεται ἔτσι σιμώτερα 'στὸν ποθητό της τὸ θάνατο. Κάθε ποὺ ἔβερναν λείψανο 'στὴν Ἐκκλησιὰ νὰ τὸ διαβάσουν, ἔτρεχε 'στὸ *γυναικεῖο* διὰ νὰ ἰδῇ ὀπίσω ἀ,τ' τὸ καφάσι καὶ νὰ ζηλέψῃ. Καὶ συχνὰ ἀποροῦσε. «Ἰδές, ἔλεγε, ἰδὲ νέα πλούσια, τριευτυχισμένη, ποῦ τόσο ποθοῦσε τὴ ζωή, ὁ Θεὸς τὴν ἔπηρε· καὶ 'μένα, ἐμένα ποὺ τὸν παρακαλῶ τόσο νὰ μὲ πάρῃ, μὲ ἀφίνει καὶ ζῶ! Καὶ ζοῦσε. Ζοῦσε μὲ ὅλα τὰ κεριὰ ποὺ ἄναβε 'στὶς εἰκόνες, καὶ μ' ὅλα τὰ γονατίσματα 'στὶς ψυχρὲς πλάκες, καὶ 'ὶς μετάνοιες τὶς ἀτελείωτες, καὶ τὰ πύρινα δάκρυα ποὺ τὶς ἔτρεχαν ποτάμια. καὶ τὴ σπαρακτικὴ παράκλησι ποὺ ἀνάβλυζε μαζί: «Πάρε με! πάρε με!...».

Ζοῦσε γιατὶ ἔτρωγε, κ' ἔπινε, κ' ἐφυλαγόταν νὰ μὴν ἀρρωστήσῃ, κ' ἐπρόσεχε τὴ ζωή της, σὰν πρῶτα καὶ καλλίτερα, γιατὶ ἐνόμιζε πῶς θἄταν κρῖμα νὰ κάμῃ διαφορετικά, πῶς ἂν παραμελοῦσε ἢ κακομεταχειρίζονταν τὸν ἑαυτό της γιὰ νὰ πεθάνῃ, θἄταν τὸ ἴδιο σὰ νὰ πέθαινε μὲ τὸ χέρι της. Ἔπειτα λυπόταν τοὺς δικούς της, καὶ μὲ κανένα τρόπο δὲν ἤθελε νὰ τοὺς δείχνῃ πῶς ἦταν ἀποφασισμένη. Ἂν δὲν ἔβγαινε πιὰ οὔτε σὲ πόρτα οὔτε σὲ παράθυρο, ἦταν, ἔλεγε, γιατὶ δὲν ἤθελε νὰ βλέπῃ τὴ γειτονειά ποὺ *εἶδε ἐκεῖνα*... Καὶ ἂν ποτὲ δὲν ἐσήκωνεατὰ μάτια της πρὸς τὸ καμπαναρειὸ ποὺ τῆς ἔκανε τώρα φρίκη, κι' ἂν ἐβούλονε ταῦτιά της ὅταν ὁ Γιάννης βαροῦσε τὶς φρικτὲς καμπάνες, δὲν τῶξερε κανείς. Ἐφυλαγόταν καὶ τοὺς γελοῦσε. Γιὰ νὰ πεθάνῃ δὲν εἶχε παρὰ τὸν πόθο. Καὶ μὲ τὸν πόθο μόνο, ὅσο θερμὸς κι' ἂν εἶνε, δὲν πεθαίνει κανεὶς τόσο γρήγορα..

Ἐντοσούτῳ εἶχε κατορθώσει νὰ πείσῃ τὸν ἑαυτό της πῶς θὰ πεθάνῃ. Δὲν ἤξερε, δὲν ἐμάντευε, πῶς ὁ πόθος ποὺ ὁλοένα δυνάμονε μέσα της, ἔρθανε νὰ τῆ θανατώσῃ, σὰ νὰ εἶχε πιῇ «μὲ σκληρότατο χέρι» τὸ χειρότερο φαρμάκι. Μὰ ἦταν ἀδύνατο, ἔλεγε, νὰ μὴ τὴν ἀκούσῃ 'στὸ τέλος ὁ Θεός. Ἐπειδὴ ὅμως αὐτὸ ποὺ τοῦ ζητοῦσε δὲν ἦταν μικρὸ χάρισμα, παρὰ τὸ μεγαλείτερο, —ἕνας Θάνατος θεόσαλτος λυτρωτής, —ἔπρεπε νὰ τὸν παρακαλέσῃ ἀκόμα πολύ. Καὶ δὲν ἔπαυε, δὲν ἔπαυε. Καὶ τόσῃ ἦταν πιὰ ἡ μανία τῆς μελλοθάνατης, τόσῳ τῆς εἶχε πιὰ καφρωθῇ αὐτὴ ἡ ἰδέα, καὶ τόσο τὴν ἀπασχολοῦσε ὁλάκαιρη, ὥστε ἔπαψε ἐπιτέλους νὰ θυμᾶται τὸν Τάσῃ, κι' αὐτὴ ἀκόμα τὴ 'ντροπὴ ποὺ ἐντρόπιασε τὴ βραδυὰ τοῦ σεισμοῦ τὸ ἅγιο σπίτι τοῦ πατέρα τη—ἔνα κελλί!...—καὶ τὸ ἔκαμε νἀκουσθῇ γιὰ πρώτη καὶ μόνη φορὰ ἐξ αἰτίας της. Ὕστερ' ἀπ' αὐτὸ πῶς μποροῦσε νὰ ζῇ; μὰ πῶς ἦταν δυνατὸ νὰ τὴν ἀφίσῃ κι' ὁ Θεὸς πολὺν καιρὸ ἀκόμα 'στὴ ζωή;

Ἦταν λοιπὸν πεισμένη πῶς θὰ πεθάνῃ χωρὶς ἄλλο. Τὸ ἔδειχνε τώρα ὕστερα κ' ἡ φυσιογνωμία της. Καθαυτὸ ἀπόκοσμη μορφὴ μελλοθάνατης. Εἶχε γίνῃ χλωμὴ σὰν κάτι ἄσπρος κρίνους μὲ μαλακὰ κατωπεσμένα φύλλα, ποὺ τρέφουνταν ἀπὸ τὸ χῶμα τῶν τάφων τοῦ περιβολιοῦ. Ἐμύριζε πάντα λιβάνι, ἀπὸ τοὺς καπνοὺς τῶν θυμιατῶν τῆς Ἐκκλησιᾶς καὶ τοῦ κελλιοῦ, κατασταλαγμένους 'στὰ πυκνὰ καὶ ἄφθονα μαλλιά της, ποὺ τῆς μεγάλοναν τώρα καὶ τῆς ἐθέριευαν, μόν' αὐτά, σὰν κάποιων πεθαμένων. Εἶχε ἀδυνατίσει τόσο, ποὺ ἂν ὁ Τάσης τὴν ἀγκάλιαζε τώρα κατὰ λάθος ἀπὸ τὰ γόνατα, κάθε ἄλλο θὰ αἰσθανόταν παρὰ τὴν ἀφράτη καὶ ζωντανὴ ἐκείνη σάρκα, ποὺ τὴν ἄλλη βραδυὰ τὸν εἶχε ἀποτρελλάνει. Τὰ μαῦρά της μάτια, τὰ φωτεινά, εἶχαν χάσει ὁλότελα τὴ λάμψι τους, κ' εἶχαν ἕνα μυστήριο, ἕναν πέπλο σὰν ἀπ' τὴ βαρειὰ σκοτεινάδα τῶν νεκρικῶν κυπαρισσιῶν. Κάτι ἀμυδρά, ὀχρότατα μενεξελιὰ σημάδια, περίεργα, σὰν τὰ νερὰ τῆς μαργαριταρόριζας, εἶχαν προβάλῃ κάτω ἐπὸ τὰ μάτια της, κ' ἐδῶ κ' ἐκεῖ 'στὰ μάγουλά της, καὶ 'στὰ λυγὰ τὰ χέρια της ἀκόμα, λὲς κ' ἦταν ἀπὸ τώρα λείψανο, ποὺ εἶχε ἀρχίσῃ νὰ λυώνῃ. Οἱ δικοί της ἀνησύχησαν κι' ἀρχισαν νὰ τῆς δίνουν δυναμωτικά. Ἔπαιρνε κ' ἐκεῖνες τὶς «στάλες», γιατὶ ἐνόμιζε πῶς θἄταν κρῖμα νὰ μὴν τὶς παίρνῃ γιὰ τὴ ζωή της, καὶ πῶς ὁ Θεὸς θὰ τῆς τὸ *πλήρωνε ἀπ' ἀλλοῦ*. Καὶ ζοῦσε, κ' ἦταν καλά! Ἀπὸ μέσα της ὅμως πεθαμένη. Κανένα σχέδιο δὲν ἔκανε καὶ καμμιὰ ἐλπίδα δὲν εἶχε γιὰ τὸ μέλλον, οὔτε γιὰ τὸ πιὸ κοντινό. Μόνο πῶς θὰ πεθάνῃ, καὶ πῶς ἡ ψυχή της θὰ πάῃ 'στὸν Παράδεισο, καὶ πῶς τὸ σῶμά της θὰ τὸ θάψουν, *μέσα* 'στὸ κοιμητῆρι αὐτηνῆς, διαβασμένο, μὲ σταυρὸ καὶ μὲ παπᾶ.

(Ἔπεται τὸ τέλος)

ΦΩΤΟΥ ΓΙΟΦΥΛΛΗ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΠΟΙΟΥ ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΗ

ΓΡΑΜΜΑ ΤΕΤΑΡΤΟ:

Η ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ ΜΑΣ

Χρειάζονται βέβαια πολλὰ πράγματα γιὰ νὰ λάβῃ ἕνας λαὸς καλλιτεχνικὴν μόρφωσιν. Ἀνάμεσα στ' ἄλλα θὰ χρειαζόνταν καὶ μία Πινακοθήκη. Κι' ὅμως πάει κανένας σήμερα στὴν Ἀθήνα καί, ἀφοῦ ἰδῇ τὰ μάρμαρα τῶν ἀρχαίων, γυρεύει νὰ ἰδῇ τὰ μάρμαρα καὶ τοὺς πίνακας τῶν νεωτέρων καὶ τῶν σημερινῶν. Ρωτάει τὸ λοιπὸν γιὰ Πινακοθήκην. Καὶ τὶ τοῦ λένε:

—Εἶνε κλειστή. Ὁ κ. 'Ιακωβίδης δὲν ἔχει τὴν εὐχαρίστησι...

Κι' ὅμως ὁ μισθὸς τρέχει, καθὼς λέει ρωμαϊκώτατα ὁ λαός.

Ἔχω ὅμως καὶ μίαν ἄλλην ἰδέα. Πιστεύω πῶς κι' ἂν ἄνοιγε ἡ Πινακοθήκη θἄταν τὸ ἴδιο γιὰ τοὺς 'Αθηναίους. Ἴσως μόνον ἐμᾶς τοὺς ξένους ἐπισκέπτας νὰ ἐνδιέφερεν αὐτό.

Εἶνε ρεκλάμα στὴ μέση; Ὁ 'Αθηναῖος τρέχει. 'Αλλοιῶς;...

Ἔπρεπε νὰ πῶ κάτι καὶ γιὰ τὴ σημερνὴ Γλυπτική μας. Ἀφοῦ μπῆκα στὸ χορὸ πρέπει νὰ χορέψω. Μὰ τί νὰ πῶ! Πλάϊ στὰ ἀρχαῖα μάρμαρα εἶναι φοβερὰ ἐλεεινὸ κάθε σημερνό. Τ' ἀγάλματα τῆς Ἀκαδημίας, λόγου χάρι, εἶναι γιὰ νὰ κλῆ κανένας τὸ στόμα του καὶ νὰ μὴ λέῃ τίποτε. Οἱ ἀνδριάντες τοῦ Ρήγα, τοῦ Πατριάρχη καὶ τοῦ Γλάστωνα, ποῦναι μπρὸς στὸ Πανεπιστήμιο δὲν εἶναι γιὰ νὰ γένεται σπουδαῖος λόγος. Τὸ χάλκινο ἄγαλμα τοῦ Κολοκοτρώνη, τοῦ Σώχου, εἶναι ἴσως τὸ καλύτερο ἔργο τῆς νέας γλυπτικῆς ποὺ πέφτει στὰ μάτια τοῦ ξένου ποὺ πάει στὴν 'Αθήνα. Ὑπάρχει ὅμως καὶ τὸ θαυμάσιο μνημεῖο τῆς Ἀφεντάκη, στὸ νεκροταφεῖο, ἔργο τοῦ Χαλεπᾶ. Μὰ ποιὸς ξένος πάει ἐκεῖ πέρα;...

Ἀπὸ Ἀρχιτεκτονική, μέρα μὲ τὴν ἡμέρα προοδεύει ἡ Ἀθήνα.

Καλὰ κ' ὅμορφα κτίρια, ἄξια γιὰ νὰ σημειωθοῦνε, εἶναι: Ἡ βιβλιοθήκη, ἡ Ἀκαδημία, τὸ Πανεπιστήμιο, τὸ Κεντρικὸ Ἀχαιολογικὸ Μουσεῖο, τὸ Πολυτεχνεῖο, ἡ Βουλή, ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα, τὸ Παλάτι, τὸ σπίτι τοῦ Σλήμαν, τὸ Ταχυδρομεῖο, κάτι σπίτια πλουσίων, τὰ δυὸ θέατρα καὶ κάποιες ἐκκλησιές.

Μὰ καὶ κάποιες ἐκκλησιὲς παλιὲς εἶνε ἄξιες λόγου γιὰ τὸ Βυζαντιακό τους ρυθμό. Καπνικαρέα λ. χ., Ἁγὶ Θόδωρο κλπ.

✻

Ἐμίλησα γιὰ τὴν Ἀρχαία Τέχνη καὶ γιὰ τὴν Σημερινή.

Καὶ τώρα ἁπλώνω τὰ χέρια μου, ἀνάμεσα στὰ γύρου σκοτάδια, καὶ γυρεύω νὰ πιάσω τὴν ἄφταστην ὁμορφιὰ τῆς Τέχνης τῆς αὔριο. Ἁπλώνω τὰ χέρια μου μέσα στοὺς αἰῶνες ποὺ θἄρθουνε καὶ γυρεύω τὴν θρησκεία τῆς μελλούμενης Τέχνης.

Οἱ Καρυάτιδες, ποὺ στέκωνται, κι' οἱ ἱέρειες, ποὺ τριγυρίζανε γύρω στοὺς βωμοὺς τῶν Θεῶν, θὰ μετενσαρκωθοῦνε, λέω, καμμιὰ μέρα!

Δὲν ὑπάρχει λύπησι μέσα στὸ εἶνε σου, ἄνθρωπε, ποὺ ἄφηκες καὶ πέθανε ἡ Ἀρχαία Τέχνη καὶ τῆς Ἀρχαίας Τέχνης ἡ δύναμι, τὸ φῶς, ἡ ἁρμονία, ἡ ἡρεμία;

Φωνὲς ἀπὸ τὸν ἄπιστο κόσμο μοῦ λένε: «Δὲν θἄρθῃ τίποτα πιά!»

Ἐγὼ λέω: «Θέλω νἄρθῃ!»

Δὲ θέλω νὰ πεθάνῃς, μεγάλη Τέχνη τῶν Θεῶν... Δὲ θέλω πάλε νὰ ξαναζήσῃς ἀντιγραμμένη, κλεψιτυπωμένη... Οὔτε ποὺ θέλω ὅμοια κ' ἴδια νὰ ματαζήσῃς... Ὄχι! Αὐτὸ δὲ γυρεύω! Ζῆσε στὸ χτές. Σοῦ φτάνει!

Ἁπλώνω μόνο νὰ γυρέψω, μὲς στὰ μεγάλα κύματα τῆς αὔριο, μιὰ Τέχνη βγαλμένη ἀπὸ τὴν ψυχὴ κι' ἀπὸ τὸ φῶς, ποὺ νὰ κλῆ κάτι ἀπὸ τὴ μυστικὴν ἁρμονικὴν ὑπεροχὴ τῆς Ἀρχαίας.

Ἐλπίζω. Ἡ δύναμι θὰ βρεθῇ μέσα στὸ ἀτέλειωτο αὔριο.

ΦΩΤΟΣ ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

Στὸ ἄλλο φύλλο:

Γράμμα πέμπτο: ΛΙΓΑ ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΑΚΟΜΑ.

ΑΠΟ ΤΑ ΞΕΝΑ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΜΑΤΖΟΥΡΑΝΑΣ

ΣΤΗΝ ΕΞΑΔΕΛΦΗ ΜΟΥ **ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΑ**

Διατί τὴν ἐπωνομάζουν «Ματζουράνα»;

Ἴσως διότι τὸ εὐῶδες τοῦτο φυτὸν διασκορπίζει τὴν εὐωδίαν του εἰς τὰ πέριξ τῆς ἐξοχικῆς οἰκίας, ἐν τῇ ὁποίᾳ κατοικεῖ μετὰ τοῦ συζύγου της, Brûl...

Θὰ πιστεύσω μᾶλλον ὅτι ὤφειλε τοῦτο τὸ εὔμορφον παρόνυμον εἰς τὴν δροσερὰν καλλονήν, νόστιμον καὶ θελκτικήν, ὡς τὸ ἄγριον ἄνθος τὸ ὁποῖον οἱ μὲν Βοτανικοὶ ὀνομάζουν «Ρίγανι» καὶ τὸ ὁποῖον ὁ λαὸς ἐπιμένει νὰ τὸ ὀνομάζῃ «Ματζουράνα», κατὰ τὴν ἁρμονικωτάταν γλῶσσάν του. Τὸ ἀληθὲς ὄνομά της εἶναι Baptistine καὶ ἐνυμφεύθη κατὰ τὸ 20ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας της τὸν φύλακα τοῦ δάσους τοῦ Lineure. Οὗτος ἀπὸ διετίας διαμένει εἰς μίαν ἐξοχικὴν οἰκίαν, ἡ ὁποία εὑρίσκεται πλησίον τοῦ δάσους καὶ ἀπέχει ἐκ τῆς πόλεως μίαν λεύγαν. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην εἴμεθα ἐξ ναναίαι τῶν ὁποίων ἡ ἡλικία ἐκυμαίνετο μεταξὺ τῶν 18 καὶ 20 ἐτῶν ὅλοι ἀπόφοιτοι τοῦ γυμνασίου καὶ ἐρασταὶ τῆς μεγαλοπρεπείας τῆς φύσεως, καὶ τῶν ἐξοχικῶν διασκεδάσεων.

Ὅτε ἐτελείωσαν τὸ γυμνάσιον καὶ δὲν ἐσκέφθημεν ἀκόμη σοβαρῶς τὴν ἐκλογὴν τοῦ σταδίου μας, διερχόμεθα τὸν καλλίτερον καιρόν μας εἰς ἐκδρομὰς ἀνὰ τὰ δάση, εἰς τὸ νὰ συλλαμβάνωμεν διὰ παγίδων μικρὰ πτηνὰ ἢ νὰ συναθροίζωμεν μανιτάρια.

Ἀφ' οὗ τοιουτοτρόπως διηρχόμεθα τὰς πρωϊνὰς ὥρας, πεινασμένοι, ζαλισμένοι ἐκ τοῦ ἡλίου καὶ βρεγμένοι ἐκ τῆς δρόσου ἐπεστρέφομεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Lineure. Ἐκεῖ ἐφέρομεν τὸ κυνήγιόν μας καὶ ὅτι ἄλλο εἴχομεν συλλέξῃ. Ἡ ξενοδόχος πάντοτε μεεἰδῶσα μᾶς ὑπεδέχετο, προπαρασκεύαζουσα τὰ μανιτάρια, ἐκαρίκευε τὰ μικρὰ πτηνὰ περιτυλιγμένα μὲ λαρδίον.

Ἔπειτα καθήμενοι πέριξ μιᾶς τραπέζης ἐλαμβάνομεν μετὰ χαρᾶς τὸ πρόγευμα, καὶ συχνάκις παρεδιδόμεθα εἰς εὐθύμους προπόσεις καὶ εἰς ὁποσχέσεις πρὸς τὴν «Ματζουράναν», πρὸς τὴν ὁποίαν ὅλοι ἐτρέφομεν ἄφθονον ἀγάπην. Ἡ Baptistine ἦτο μιὰ λεπτή, μελαχροινή, εὐλύγιστος τὸ σῶμα, ἀφελὴς τὸν βίον καὶ θαλερὰ εἰς τὸ βάδισμα. Οἱ μαῦροι ὀφθαλμοί της ὑπὸ τὰς γραφικὰς βλεφαρίδας ἐμειδίων, καθὼς καὶ τὰ ἐρυθρὰ χείλη. Διὰ μέσου τῶν ὁποίων διακρίνονται οἱ λαμπροὶ ὀδόντες. Πάντοτε ἐδείκνυε καλὴν διάθεσιν, τὴν ὁμιλίαν της διέκρινε ἄφθονο χιοῦμορ, ὥστε δὲν ἐστενοχωρούμεθα εἰς ταύτην· τὴν συντροφιάν. Ἀπέκτησε μίαν συλλογὴν ὀνομῶν ἀρμάτων, τὰ ὁποῖα ἔψαλλε μὲ λεπτὴν καὶ ὁλίγον ἀσθενῆ φωνήν, ἀλλὰ μετὰ πολλῆς χάριτος.

Ἡ δροσερὰ καλλονή, τὸ ἄρωμα τῆς ὑγιοῦς νεότητος καὶ τῆς παροφόρου θαλερότητος, ἡ ὁποία διεσκορπίζετο καθ' ὅλον τὸ σῶμά της, ταῦτα πάντα μᾶς συνήρπαζαν καὶ μᾶς ἐμέθυον περισσότερον ἀπὸ τὸ θυμάσιον ἐκ κουκουναροστάφυλῆς κρασί. Καὶ οἱ ἐξ ἐτηκόμεθα διὰ τὴν Ματζουράναν πρὸς τὴν ὁποίαν ἐξετοξεύομεν ἄφθονα ἐρωτικὰ βλέμματα, τὰ ὁποῖα ηὐξανον ἐπὶ τῇ ἐλπίδι... Τὸ τοιοῦτον ἐνόησε καὶ δυσηρεστεῖτο ὀλίγον· ἀλλ' αἱ κολακεῖαι τὰς ὁποίας τῇ ἐκάμομεν καὶ ἡ μεγάλη ἐπιφύλαξις εἰς τὰ παιγνίδια, δὲν μᾶς καθίστων ἐπιφόβους. Μᾶς κατέθλιβε μὲ τὰ μειδιάματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἔκανεν ἐξαίρεσιν διὰ τὸν ἕνα εἰς βάρος τοῦ ἄλλου. Οὕτω μᾶς ἐκράτει αἰχμαλώτους ἀλλ' ἡ ἀμεροληψία της μᾶς ἀπήλλατε ἐξ ἐρίδων. Ἕκαστος ἐξ ἡμῶν εἶχε τὴν ἀπαίτησιν νὰ εἶναι ὁ πλέον εὐνοούμενος τῆς Ματζουράνας καὶ αὐτὸς πρῶτος νὰ κερδίσῃ τὴν εὔνοιαν αὐτῆς.

Χωρὶς νὰ ἀλλάξῃ τὴν τραχεῖαν του φωνὴν καὶ νὰ ἐνδυθῇ τὴν καλλιτέραν ντουλέττα ὁ ἐραστὴς δὲν μετέβαινεν εἰς τοῦτο «τὸ ἱπποδρόμιον» καὶ ἀναμφιβόλως θὰ κατελήγομεν εἰς ἔριδας, ἐὰν εἷς ἐξ ἡμῶν, ὁ σωφρονέστερος δὲν μᾶς συνεμίλιωνεν.

Ὅτε μιὰν ἡμέραν ἐξηλθομεν ἐκ τοῦ ξενοδοχείου πνέοντες μένεα κατ' ἀλλήλων, οὗτος μᾶς ἐκράτησεν εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δάσους διὰ τῶν ἑξῆς λόγων:

— Φίλοι μου, εἴμεθα ὅλοι νέοι καὶ φερόμεθα ὡς ἐντελῶς μωροί... Εἶναι κατάδηλον ὅτι ἡ Ματζουράνα δὲν εἶναι δυνατὸν ταυτοχρόνως νὰ ἀγαπήσῃ καὶ τοὺς ἐξ καὶ δὲν στενοχωρούμεθα... Σᾶς προτείνω λοιπὸν νὰ ρίψωμεν κλῆρον. Εἰς κτπέλλον μου νὰ θέσωμεν τὰ ὀνόματά μας: ἐκεῖνος δὲ ὁ ὁποῖος θὰ εὐνοηθῇ ὑπὸ τῆς τύχης, θὰ εἶναι ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου θὰ ἐξαχθῇ τὸ ὄνομα καὶ οὗτος θὰ λάβῃ τὴν Ματζουράναν καὶ θὰ πτρεισδύσῃ εἰς τὴν καρδίαν της. Ἂμ' ἔπος, ἂμ' ἔργον. Ἕκαστος ἐξ ἡμῶν ἂς σημειώσῃ τὸ ὄνομά του εἰς ἕνα κομμάτι χαρτί, τὸ ὁποῖον ἀφ' οὗ διπλώσῃ ἂς ρίψῃ εἰς τὸ κπέλλον τοῦ σχόντος τὴν πρωτοβουλίαν. Κατόπιν ἀφ' οὗ κινηθῶσι καὶ ἀναμιχθῶσι καλῶς ὁ νεώτερος ἐκ τῆς παρέας ἂς λάβῃ ἕνα.

Ἡ ἐργασία γίνεται ἐν μεγάλῳ σκοπῷ καὶ ὁ λαβὼν τὸν κλῆρον ἐκ τῆς κληρωτίδος ἐκτυλίσσων αὐτόν:

— Noirtiu! ἀνεφώνησεν.

Λοιπόν, ἐγὼ εἶμαι ὁ Noirtin. Ἡ τύχη μὲ προώρισε νὰ κερδίσω τὴν εὔνοιαν τῆς Ματζουράνας. Λοιπόν:

— Κύριοι, ἦτο συμπεφωνημένον... Μετ' ὀλίγον θὰ ἔχω στήριγμά μου αὐτήν. Τὴν ἑπομένην πράγματι, μόνη καὶ μὲ κάποιαν προφύλαξιν ἀνεχώρησε διὰ τὸ Linense. Ἐξέλεξα τὴν πρωϊνὴν ὥραν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Brûr... εὑρίσκεται εἰς τὸ δάσος.

Ἦτο μία ὡραία χειμωνοπρινὴ ἡμέρα οὔτε πολὺ θερμὴ οὔτε πολὺ ψυχρά, εἰς τὸν οὐράνιον θόλον εὑρίσκοντο μερικὰ νέφη· καὶ ὁ οὐρανὸς ὁτὲ μὲν διεσκόρπιζε βελόνας βροχῆς, ὁτὲ δὲ ἀκτίνας ἡλίου.

Εἰς τὸ δάσος εἶχε ἀπλωθῇ μία εὐωδιὰ ἐκ τῶν ἀγρίων ἀνθέων, εἰς δὲ τὰ διαμερίσματα αὐτοῦ οἱ κολοιοὶ ἔψαλλαν, ὡς νὰ ἤθελον νὰ μὲ δώσουν θάρρος. Δὲν ἔχω ὅμως τὴν ἀνάγκην αὐτῶν, διότι ἤτανε ἄπειρος εἰς τὰς ἐρωτικὰς ἐπιχειρήσεις καὶ ἀδέδαιος περὶ τῆς ἐπιτυχίας.

Ἕνα ρίγος διῆλθε διὰ τῶν μελῶν μου καὶ μία βραχνάδα εἰς τὸν λάρυγγα, ὅτε ἤνοιξα τὴν θύραν τῆς ἐξοχικῆς οἰκίας.

Ἡ Baptistine ἀτακτοποιεῖ τὴν τραπεζαρίαν. Ἂν καὶ ἀκόμη διετήρει τὴν νυκτερινὴν ἐσθῆτα, εἶχε τοὺς βραχίονας καὶ τὸν λαιμὸν γυμνὸν καὶ τὰ μαλλιὰ πυκνωμένα εἰς ἕνα ἄτακτον κότσον, ἦτο παραφόρως θελκτική.

— Καλὴ ἡμέρα, Ματζουράνα, ἐψιθύρισα μὲ συνεσταλμένη φωνή, δύνασθε νὰ μοῦ προσφέρητε ἕνα πρόγευμα;

— Πονηρέ! ἀπήντησε ῥίπτουσα ἐν βλέμμα πλῆρες πονηρίας τὸ ἐπιθυμῆτε πολὺ πρωΐ... Ἂς εἶναι! Θὰ σᾶς ἑτοιμάσω μιὰν ὁμελέττα μὲ λαρδίον. Μετέβη εἰς τὴν κουζίναν, ῥίπτει μίαν ἐπὶ τῆς πυρᾶς, ἔπειτα λαμβάνει ἐντὸς τοῦ κανίστρου νωπὰ αὐγά, βουτύρου καὶ μίαν φέταν χοιρομηρίου, τὰ ὁποῖα ἐτοποθέτησε διὰ νὰ προετοιμάσῃ τὸ πρόγευμα. Καθήμενος πλησίον τῆς τραπέζης παρετήρουν τὴν φαιδρὰν ξενοδόχον διὰ τῆς ἡμιανοικτῆς θύρας, ἡ ὁποία μὲ τὰς τεχνικὰς κινήσεις, τοὺς καθαροὺς ὀφθαλμούς, τὸ δροσερὸν πρόσωπον. ἦτο ἐξαισίως ὡραία. «Πῶς θὰ ἔλθω εἰς τὸ πρᾶγμα» ἠρώτησα. Μοῦ ἦτο εὔκολον νὰ τῇ ἐπιτεθῶ ἀλλὰ μοῦ ἐφαίνετο ὅτι παρουσιάζε πολλὰς δυσκολίας. Καὶ ἐσκεπτόμην πῶς θὰ ἠδυνάμην νὰ κερδήσω τὴν δηλωσίν μου.

—Τὸ πᾶν εἶναι ἑτοιμον ἀνεφώνησεν ἡ Ματζουράνα, εἰσερχομένη εἰς τὸ δωμάτιον μὲ ἕνα σωρὸν πιάτα, δὲν δύναμαι πλέον ἢ νὰ σᾶς προετοιμάσω τὸ πρόγευμα (σερβίτσιο).

Ἀμέσως ἔθεσε ἐπὶ τῆς τραπέζης ἕνα τραπεζομάνδυλο λινό, διηυθέτησε τὴν τράπεζαν. Τὸ εὐκίνητον καὶ εὐλύγιστον σῶμά της ἐκυρτώθη μὲ μίαν προκλητικὴν χάριν καὶ ὁ γυμνὸς βραχίων ἔψαυσε τὴν χεῖρα μου. Ἔγεινα κάτωχρος· μὲ ἐπλησίασε καὶ μειδιῶσα μὲ εἶπεν.

—Ἡ ὁπόσχεσίς μου, ἰδοὺ βιβέλλο λευκό, ὡς τὸ τραπεζομάνδυλο... Ἐκ τῆς πείνης εἶσθε εἰς ταύτην τὴν κατάστασιν;

—Ὄχι, Ματζουράνα, ἐψέλισσα, ἀποφασισμένος νὰ τῆς ἐπιτεθῶ ἀποτόμως, οὐχὶ ἐκ τῆς πείνης, ἐκ τοῦ πρὸς ὑμᾶς ἔρωτος...

Ἐφώναξε, ἀλλὰ συνέσφυγξε τὴν μέσην της μὲ τοὺς βραχίονάς μου· καὶ ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ ἐπεκόλλησα ἕνα φίλημα.

Δι' ἀποτόμου κινήσεως μοῦ ἐξέφυγεν ἐκ τῶν χειρῶν μου καὶ διακρίνω μίαν λευκὴν χεῖρα εἰς τὸν ἀέρα, ἡ ὁποία μοῦ ἔδωκε πλήρη τὸ ἐκν τοῦ χαστουκιοῦ, τὸ ὁποῖον μὲ ἐτύφλωσεν. Ἀπάτη! ἀνέκραξε μανιώδης ἡ Ματζουράνα. Δὲν εἶδε: ἐκεῖ!... ἕνα χαμένι τὸ *ὁποῖον βυζαίνει ἀκόμη!* Θὰ προγευματίσῃς ἔξω, παιδί μου!

Μὲ ἔλαβε ἀπὸ τοὺς

Μαθκὼτ (Ἐνταῦ α). Ἐλήφθησαν καὶ δημοσιεύονται.

Θέογνιν. Εὐχαριστοῦμεν ἀπείρως διὰ γραφόμενά σας. Ἐνεκρίθη. Ἐλπίζομεν καὶ ὑμεῖς ὅτι θὰ ἔχωμεν τὴν συνεργασίαν σας.

Μ. Ν. Τράκ. (Καλάμας). Ἔχετε ὀλίγην ὑπομονήν. Ἂν ἐγνωρίζατε τί τραβοῦμε μὲ τὰ διάφορα λογογραφήματα δὲν θὰ ἠθέλατε, εἴμεθα βέβαιοι, νὰ ἐπιτείνητε τὴν στενοχωρίαν μας. Πάντως θὰ δημοσιευθῶσι προσεχέστατα.

Δ. Α. Μπρ. (Θεσσαλον.) Οἱ ζητούμενοι ἀριθμοὶ ἀποστέλλωνται ἀντὶ δρ. 2 ἢ εἰς γρ)α 2,50 ἐλεύθεροι ταχ. τελῶν.

Μ. Δουρ. (Ἐνταῦθα). Ἔχει καλῶς. Θὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν μας τάς...συστάσεις σας. Διατὶ ἐπιθυμεῖτε νὰ γίνῃ ἐξαίρεσις δι' ὑμᾶς, ὅταν συνεργάζεσθε εἰς τόσα πολυποίκιλλα, καὶ πολυώνυμα περιοδικά ;

Θ. Ι. Μ. (Χαλέπαν). Εὐχαριστοῦμεν. Προσεχῶς.

Σ. Α. Μετούσην. (Κων)πολιν). Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Φύλλον ἐστάλη.

Κ. Ἠλ. (Σύρον). Τελευταίαν ἑβδομάδαν ἐστείλαμεν φύλλα 30. Σήμερον ἀποστέλλομεν 20. Τὰ ἰδικά σας ἐνεκρίθησαν καὶ θὰ δημοσιευθοῦν.

Η. Φραγκ. (Ξηροκάμπιον Σπάρτης). Δυστυχῶς ἀγνοοῦμεν.

Στέφ. Δάφνην. Εἶναι πολὺ καλά. Ἄλλως τε αὐτὸ τὸ ἀναγνωρίζετε καὶ μόνος σας.

Κ. Καλογ. (Μονεμβασίαν). Ἐλήφθη. Μόλις ἐγκριθῇ θὰ δημοσιευθῇ.

Ν. Μαρκ. (Κυπαρισσίαν). Ἀποστολὴ φύλλου διεκόπη διότι συνδρομή σας ἔληξεν. Εἴχατε κερδήσει 1 τρίμ. συνδρομήν, εἰς διαγωνισμόν τινα, ἥτις ἔληξεν· ἄλλα φύλλα ἀποστέλλονται τακτικά.

Θ. Ι. Μ. (Χαλέπαν, Κρήτης), **Χ. Παπαγελ.** (Μεσολόγγιον), **Δ. Α. Φιλ.** (Σπάρτην), **Κ. Καλ.** (Μονεμ.), **Α. Μ. Χαδ.** (Γύθειον), **Φώτην Μινέρβον** (Μυτιλήνην), **Εὐθ. Μαρ..ν** (Πάτρας), **Β. Σ. Ἀσημ.** (Λαμίαν), **Κ Θρ.ψ.** (Θήβας), **Σ. Α. Παναγ.** (Ἄργος), **Α. Τσάφ.** (Γύθειον) **Πεντάμ. Φαληροπειραιώτισσαν, Π. Γ. Γαρέζον, Σ. Ε. Μπομπ.** (Γύθειον), **Α. Πα...ον** (Ἀθήνας). Τὰ ὑφ' ὑμῶν σταλέντα ἐλήφθησαν καὶ θὰ δημοσιευθῶσιν ἐφ' ὅσον ἐγκριθῶσι.

Κ. Κουμ. (Γύθειον). Τὰ δημ. τραγούδια καλά. Ἂν καὶ κάπως ἐκτενῆ ἐλπίζομεν ὅτι θὰ δημοσιευθῶσι.

Π. Αὐγουστ. (Κέρκυρα). Εἰς τὸ διεθνὲς βιβλιοπωλ. τοῦ κ. Ἐλευθερουδάκη. Τὴν τιμήν τοο δυστυχῶς δὲν γνωρίζομεν.

5ΟΣ ΜΗΝΙΑΙΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

4) Ἀναγραμματισμός.

Εἰς τοὺς ὤμους τῶν ἀνθρώπων, κύτταξε νὰ μὲ ζητήσῃς
ἂν μὲ ἀναγραμματίσῃς
μεταμόρφωσις ὁποία, μπαίνω στὰ ἐντόσθιά σου
καὶ χωρὶς τὴν ἄδειά σου.

5) Τονόγριφος μετὰ στοιχειογρίφου.:

Χόοτον εἶμαι τῶν δοέων, ἂν μοῦ κόψῃς τὸ κεφάλι
καὶ τὸν τόνον μεταθέσῃς, τί μεταβολὴ μεγάλη
ἀπὸ ἄψυχον ποῦ εἶμαι, παρευθὺς μεταμορφοῦμαι
ζῷον γίνομαι ὡραῖον, ὅπου τρέχω καὶ κινοῦμαι.

(Ἐστάλησαν ὑπὸ κ. Μ. Μπιάγκα (Πειραιεὺς)

6) Τρίγωνον :

● ● ● ● = Ἱερὸν πρόσωπον.
● ● ● = Μέρος τοῦ ποδός.
● ● = Ζῷον.
● = Γράμμα.

Αἱ ἄνω ζητούμεναι λέξεις δέον ν' ἀναγινώσκονται ὁριζοντίως καὶ καθέτως.

Π. Ν. Σαρρῆς (Σύρος)

ΣΗΜ.—Αἱ λύσεις τῶν ἄνω αἰνιγμάτων γενοαιμέναι ἐπὶ ἰδιαιτέρου φύλλου χάρτου καὶ συνοδευόμεναι ὑπὸ δεκαλέπτου γραμματοσήμου δεκταὶ μέχρι 28 Φεβρουαρίου εἰς τὰ γραφεῖά μας. Εἰς τὸ τέλος ἑκάστου μηνὸς ἐκ τῶν συγκεντρωσάντων τὰς περισσοτέρας ὀρθὰς λύσεις βραβεύωνται.

1 Πρῶτος (5 δρ. καὶ ἐτησία συνδρομὴ «Δάφνης»)
2 Δεύτεροι (ἀνὰ 3 δρ. καὶ ἑξάμ. συνδρ. »)
3 Τρίτοι (ἀνὰ 1 τρίμ. συνδρομὴν «Δάφνης»)

ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΜΙΧΑ

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΚΟΡΗΣ,

ΔΥΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ,

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΓΡΑΜΜΑ

(ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ)

Κομψὸς τόμος καλλιτεχνικῆς ἐκτυπώσεως τῶν Τυπογραφείων Ταρουσοπούλου πωλεῖται δραχμὰς 2 παρὰ τῷ συγγραφεῖ, ἀποστελλόμενος ἅμα τῇ λήψει τοῦ ἀντιτίμου ἐλεύθερος ταχυδρομικῶν τελῶν.

Ἀπευθυντέον : κ. Ἀθανάσ. Μίχαν,
Ὁδὸς Σταδίου 16, Ἀθήνας

Η ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΝΤΟΚΟΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ

Καταθέσεις εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια

Τροποποιηθείσης τῆς κλίμακος τῶν τόκων τῶν εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια νέων ἐντόκων καταθέσεων ἐν ὄψει ἢ ἐπὶ προθεσμίᾳ δηλοποιεῖται, ὅτι ἀπὸ τῆς 15 Ἀπριλίου 1909 ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος δέχεται παρά τε τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τοῖς Ὑποκαταστήμασιν αὐτῆς καταθέσεις εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια ἀποδοτέας ἐν ὄψει ἢ ἐν ὡρισμένῃ προθεσμίᾳ ἐπὶ τόκῳ :

1 1)2 τοῖς ο)ο κατ' ἔτος διὰ τὰς ἐν ὄψει ἀποδοτέας καταθέσεις μέχρι ποσοῦ δραχ. 10,000, πέραν τοῦ ποσοῦ τούτου τοῦ τόκου ὁριζομένου εἰς 1 ταῖς ο)ο κατ' ἔτος μέχρι 50,000 δραχμῶν, πέρα δὲ καὶ τοῦ ποσοῦ τούτου εἰς 1)2 ταῖς ο)ο. Αἱ καταθέσεις αὗται γίνονται δεκταὶ καὶ εἰς ἀνοικτὸν λογαριασμὸν παραδιδομένου τῷ καταθέτῃ βιβλιαρίου λογαριασμοῦ καὶ βιβλιαρίου ἐπιταγῶν.

2 ταῖς ο)ο κατ' ἔτος διὰ τὰς καταθέσεις τὰς ἀποδοτέας μετὰ **6 μῆνας** τοὐλάχιστον.

2 1)2 ταῖς ο)ο κατ' ἔτος διὰ τὰς καταθέσεις τὰς ἀποδοτέας μετὰ **ἓν ἔτος** τοὐλάχιστον.

3 ταῖς ο)ο κατ' ἔτος διὰ τὰς καταθέσεις τὰς ἀποδοτέας μετὰ **δύο ἔτη** τοὐλάχιστον

3 1)2 ταῖς ο)ο κατ' ἔτος διὰ τὰς καταθέσεις τὰς ἀποδοτέας μετὰ **τέσσαρα ἔτη** τοὐλάχιστον.

4 ταῖς ο)ο κατ' ἔτος διὰ τὰς καταθέσεις τὰς ἀποδοτέας μετὰ **πέντε ἔτη** τοὐλάχιστον. ὡς καὶ διὰ τὰς πέραν τῶν πέντε ἐτῶν ἢ τὰς διαρκεῖς.

Καταθέσεις εἰς χρυσὸν

Δέχεται ἔτι ἐντόκους καταθέσεις εἰς χρυσόν, ἤτοι εἰς φράγκα καὶ λίρας Ἀγγλίας, ἀποδοτέας ἐν ὡρισμένῃ προθεσμίᾳ ἢ διαρκεῖς ἐπὶ τόκῳ.

1 1/2	%	κατ'	ἔτος	διὰ	καταθ.	6 μηνῶν	τοὐλάχ.
2	%	»	»	»	»	1 ἔτους	»
2 1/2	%	»	»	»	»	2 ἐτῶν	»
3	%	»	»	»	»	4 »	»
4	%	»	»	»	»	5 »	»

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστικαὶ ἢ ἀνώνυμοι.

Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πληρώνονται παρὰ τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῇ αἰτήσει τοῦ καταθέτου παρὰ τοῖς Ὑποκαταστήμασι τῆς Τραπέζης εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα, εἰς ὃ ἐγένετο ἡ κατάθεσις.

ΛΑΧΕΙΟΝ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΔΡΑΧΜΑΙ 1,000,000 ΚΕΡΔΗ

Καθ' ἑκάστην Κλήρωσιν — Ἐκδίδονται 100,000 γραμμάτια ἀξίας δραχ. 400,000 — Παρέχονται κέρδη εἰς 2,000 γραμμάτ. ἀξίας δρ. 200,000

Διὰ τὴν κλήρωσιν τῆς 28 Φεβρουαρίου 1910 ἐξεδόθησαν ὑπ' αὔξοντα ἀριθ. 1-25,000 *Γραμμάτια* παρέχοντα συμμετοχὴν εἰς ἀκέραιον τὸ κέρδος τιμώμενα *Τεσσάρων δραχμῶν* καὶ ὑπ' αὔξοντα ἀριθ. 25,001 - 100,000 *Τέταρτα Γραμματίου* τιμώμενα *Ἀξίας Δραχμῆς* καὶ παρέχοντα συμμετοχὴν εἰς τὸ τέταρτον τοῦ κέρδους.

ΚΕΡΔΗ ΕΚΑΣΤΗΣ ΚΛΗΡΩΣΕΩΣ

1	ἐξ	80,000	80,000
1	ἐξ	20,000	20,000
2	ἀπὸ	2,000	5,000
6	ἀπὸ	1,000	6,000
15	ἀπὸ	400	6,000
25	ἀπὸ	200	5,000
1950	ἀπὸ	40	78,000
2000			200,000

Ἡ πρώτη κλήρωσις γενήσεται τῇ 28 Φεβρουαρίου (13 Μαρτίου) 1910, ἡ δευτέρα τῇ 25 Ἀπριλίου (8 Μαΐου) 1910, ἡ τρίτη τῇ 27 Ἰουνίου (10 Ἰουλίου) 1910, ἡ τετάρτη τῇ 31 Ὀκτωβρίου (13 Νοεμβρίου) 1910 καὶ ἡ πέμπτη τῇ 31 Δεκεμβρίου 1910 (13 Ἰανουαρίου 1911).

Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ἢ ζήτησιν γραμματίων ἀπευθυντέον εἰς τὸ *Γραφεῖον Λαχείου τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου καὶ τῶν Ἀρχαιοτήτων*, Ὑπουργεῖον Οἰκονομικῶν, εἰς Ἀθήνας.

Ὁ διευθύνων τμηματάρχης
Γ. Ν. ΚΟΦΙΝΑΣ

ΤΥΠΟΙΣ Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ